

Het zevende zegel

HET ZEVENDE ZEGEL

Paul en Lia Verheij

Auteurs: Paul en Lia Verheij
Ontwerp omslag: Paul Verheij

Foto duif in het midden: 卡晨 Unsplash
Foto omringende duiven: Sunguk Kim, Unsplash

ISBN: 9789465011585
Druk: eerste druk
© 2024 Paul en Lia Verheij

HET ZEVENDE ZEGEL - BOEK 1

De roep van de vrouw

Foto sleutelbloemen: Paul Verheij

Proloog

Er is licht, een zee van licht. Uitbundig schijnt de zon over de glooiende heuvels en de gele velden. Sleutelbloemen, bloeiende sleutelbloemen, zo ver het oog reikt. Zachtjes buigen de ranke, slanke stelen in de wiegende wind.

Een vrouw komt aangelopen; boven haar hoofd cirkelen witte duiven in de strakblauwe lucht. Plotsklaps staat ze stil. Pijlsnel laat een vogel zich vallen en landt op haar schouder.

Zoekend kijkt de vrouw om zich heen, totdat haar blik zich richt. Haar rechterarm gaat omhoog, ze wenkt. Helder klinkt haar stem: 'Kom!' Over de gele velden klinkt nogmaals haar roep: 'Kom!'

De duiven zijn verdwenen, de heuvels vervaagd. Alleen twee ogen zijn gebleven: intens en indringend is hun liefdevolle blik. Een derde keer klinkt het met kracht: 'Kom!'

Daarna is alles stil.

1. Het Grijze Land

Met een schok schiet Stefan overeind. Wie was dat? Direct realiseert hij zich dat hij niet heeft gedroomd. Hij kijkt op zijn wekker; het hele gebeuren heeft slechts een paar minuten geduurd. Als het geen droom was, als hij voor honderd procent zeker weet dat hij wakker was, wat is hem dan overkomen? De hele ervaring was dermate overweldigend dat het leek alsof hij met kracht in een andere dimensie werd getrokken.

Wie is die vrouw die hij heeft gezien? Hij kent haar niet, heeft haar nooit eerder gezien. Drie keer heeft ze hem gezegd om te komen, wat bedoelt ze daar in vredesnaam mee? En waar is zij? Waar wil ze dan dat hij naartoe gaat? Talloze vragen tuimelen door zijn hoofd.

Hij staat op, loopt langzaam naar het raam en werpt een blik naar buiten. Een dichte mist beperkt het zicht tot de overkant van de straat, de zoveelste nevelige dag aan het einde van een sombere, kleurloze herfst. Hij zucht, draait zich om en kijkt zijn kamer rond of er nog ergens een spoor te vinden is van de vrouw die hij zojuist heeft gezien.

Ze was zó levensecht; nee, hij vergist zich niet, het is geen droom geweest. De intense blik van haar ogen brandt nog op zijn netvlies en haar krachtige, besliste stem galmt nog in hem na. Hij peinst. Zo veel sleutelbloemen bij elkaar, overvloedig en prachtig bloeiend, dat kan nooit in zijn land geweest zijn.

In de omgeving waar hij woont, kom je heel af en toe weleens een paar primula's tegen, maar die zijn armzalig en miezerig vergeleken bij de mooi uitgegroeide exemplaren van daarnet. Als afgestudeerd bioloog weet hij wel ongeveer waar je ze aan kunt treffen. Elk jaar in de lente bezoekt hij de enkele plaatsen waar ze kunnen groeien en elke keer kost het hem meer moeite om ze te vinden. De ranke, zachtgele sleutelbloem, zijn lievelingsbloem, gedijt niet al te best in dit sombere klimaat.

Wonderlijk dat die vrouw uitgerekend in een veld vol met sleutelbloemen moest staan, toeval of juist niet? Lange tijd om hierbij stil te staan is er echter niet; om negen uur begint reeds zijn eerste college.

Een aantal maanden geleden is hij begonnen aan een nieuwe studie: wijsbegeerte. In zijn afstudeer-richting kon hij geen werk vinden en na jaren met een exacte studie bezig te zijn geweest, is hij ook weleens toe aan iets anders. Het was interessant om biologie te studeren – hij heeft er geen spijt van – maar het heeft hem niet de antwoorden gegeven op de vragen waar hij al zo lang mee worstelt. Waarom bestaat hij, wat is het doel in zijn leven en is er nog wel een wereld achter deze zichtbare aarde? Geeft het leven dat hij nu leidt wel genoeg voldoening, haalt hij wel het maximale eruit?

Teleurgesteld verlaat Stefan de collegezaal. De gloedvolle speech van de hoogleraar over Vrederik, een van de bekendste en meest geliefde filosofen van het Grijze Land, is niet goed bij hem gevallen. Altijd heeft hij gedacht dat de ideeën van deze wijsgeer door zijn vroegere aanhangers zijn misbruikt en dat dit misbruik tot de Grote Oorlog heeft geleid, maar nu weet hij wel beter. Haat is wel degelijk diens drijfveer geweest, haat tegen het Oudste Volk, tegen de Vredestichter en zijn volgelingen en haat tegen de Allerhoogste, wiens bestaan ontkend wordt. Het moet weer worden zoals vroeger, toen de mens nog luisterde naar de taal van zijn lichaam: de tijd van het recht van de sterkste. De toekomst is aan hem die weer wil leven volgens zijn natuurlijke driften, zoals van het begin af aan de bedoeling is geweest. Niet voor niets stamt de mens van de dieren af. De vrije wil die de mens denkt te hebben, is slechts een illusie; hij is nu eenmaal het product van zijn eigen lichaam, en verder niets.

Terug naar de natuur, naar het recht van de sterkste ... Walgelijk vond hij het, niet te verteren. Als enige heeft hij daarom zijn stem laten horen en kritiek durven spuien, maar hij heeft er niets mee bereikt. De prof bleef de filosoof hardnekkig verdedigen en niemand van zijn medestudenten durfde zijn mond open te doen. Het laatste steekt hem eigenlijk nog het meest en daarom is hij na het college meteen vertrokken, zonder nog met iemand na te praten.

Wat een duistere wereld, die visie van Vrederik. En daar moet hij dan ook nog een essay over schrijven. Of hij moet liegen om zijn leraar tevreden te houden en dat háát hij, of hij zegt eerlijk hoe hij erover denkt en krijgt geheid een onvoldoende, ook niet bepaald een prettig vooruitzicht. Waar is hij in hemelsnaam mee bezig?

Terwijl hij diep in gedachten verzonken door de gangen loopt, schiet iemand hem onverwacht aan. Verstoord kijkt hij op uit zijn gepeins; een jongeman met folders staat voor zijn neus. ‘Hallo, mag ik je wat vragen?’

‘Ga je gang.’

‘Ooit van de plaats Agapè gehoord?’

‘Agapè? Een of andere stad in het Land van Eeden, geloof ik.’

‘Niet zomaar een stad, het is de hoofdstad van het land dat door de Vredestichter gesticht is.’

‘De hoofdstad? Zou best kunnen.’

‘Ja, Agapè is de centrale en belangrijkste stad van dat land en een geliefde pelgrimsplaats; vooral voor jonge mensen, die van heinde en verre komen om juist die stad te bezoeken. Veel pelgrims gaan te voet, maar er zijn er ook die met de fiets komen. Ze trekken naar de hoofdstad om de Vredestichter beter te leren kennen. Het is juist daar dat zijn kracht op zijn grootst is. Heb je belangstelling voor de Vredestichter?’

‘Eh... ik heb in mijn jeugd weleens wat over hem gelezen, maar dat is al lang geleden.’

‘Je weet dus al het een en ander over hem?’

‘Niet echt veel, nee.’

‘Zou je hem niet beter willen leren kennen? Wat vond je vroeger van hem?’

‘Interessant, dat wel. De man met de bijzondere krachten sprak me als kind wel aan. Als volwassene is het toch een heel ander verhaal.’

‘De man met de bijzondere krachten, zeg je. Zou je niet zelf zijn kracht willen ervaren?’

Stefan grinnikt; of hij dat zelf niet zou willen ervaren ...

‘Ik maak geen grapjes. Je kunt zelf zijn kracht ervaren; dat is mogelijk.’

‘Hoe is dat dan mogelijk?’

‘In de stad Agapè staat een groot gebouw, de Kubus genaamd, met een zeer bijzonder beeld: het beoemde Boekenbeeld met het Oog. Als je daarin kijkt, ervaar je aan den lijve de speciale kracht van de Vredestichter. Die ervaring zal een nieuw mens van je maken: rijker, bewuster, beter.’

De filosofiestudent staat perplex. Meestal heeft hij zijn woordje wel klaar, maar deze keer weet hij niet zo gauw wat hij moet zeggen.

‘Ben je tevreden met het leven dat je nu leidt?’

‘Tja, dat vraag ik mezelf ook weleens af. Ik moet eerlijk bekennen dat ik in gebreke ben gebleven.’

‘Je verlangt dus naar meer, naar een hoger en beter leven. Dan denk ik dat dit voor jou belangrijk zou kunnen zijn. Hier, lees dit maar eens door.’ Hij krijgt een folder in zijn handen gedrukt.

‘Er staat het een en ander in over de Vredestichter en de stad Agapè. Mocht je nog meer willen weten of vragen hebben, kijk dan op onze website en bel of mail ons gerust. Aarzel niet, we zijn altijd bereid om je te helpen. We zijn een stichting die juist tot doel heeft toekomstige pelgrims op weg te helpen.’

Vluchtig bekijkt hij de folder. ‘Dank je wel, ik zal hem lezen, maar verder beloof ik niets,’ antwoordt hij voorzichtig.

‘Het is geheel vrijblijvend hoor, geen verplichtingen, maar ik hoop natuurlijk wel nog wat van je te horen. Denk er maar rustig over na.’

Stefan knikt en stopt de folder in zijn jaszak. Thuis zal hij het wel gaan lezen, zo neemt hij zich voor.

Terug op zijn kamer ploft hij ontgoocheld neer op een stoel en staart voor zich uit. Hij vraagt zich ernstig af hoe het nu verder moet. Wat een pech dat nou net in het allereerste semester van zijn studie de leer van Vrederik al aan bod moet komen.

De vraag is hoe nu te handelen. Een essay schrijven zoals dat van hem verwacht wordt? Zinloos, aangezien zijn pen zeker zal weigeren de richting van de professor op te gaan. Bovendien heeft hij zijn mening al in het college-uur gegeven. Het zou laf zijn om nu opeens als een blad aan de boom om te draaien. Dan maar ronduit zeggen waar het op staat? Zichzelf verder verdiepen in deze materie? Als bioloog meent hij toch over genoeg kennis te beschikken om bepaalde punten uit de leer van Vrederik te kunnen weerleggen.

Zodra hij eraan denkt om dieper in de wereld van Vrederik door te dringen, komt er een fel verzet in hem naar boven. Hij wil er zichzelf niet mee inlaten, hoe dan ook. Of hij nu de leer van Vrederik op moet hemelen of af moet kraken, het maakt niet uit.

Verbaasd over die grote en heftige weerstand die hem belemmert om zonder dralen op de ingeslagen weg verder te gaan, ijsbeert hij door de kamer en houdt plotseling halt. Op de tafel voor hem ligt de folder die hij bij thuiskomst uit zijn jaszak gehaald heeft.

Pelgrimstocht naar Agapè, de hoofdstad van het Land van Eeden

Onder de titel staat een foto van een steile, aan de bovenkant afgevlakte heuvel met daarop een gigantische, lichtgroene, marmeren kubus. Op het dak ervan wappert aan elke hoek een vlag; beurtelings een groene met twee gouden tekens erin en een gestreepte met vier horizontale kleuren: wit, rood, zwart en als laatste groen.

Aandachtig bekijkt Stefan de foto. Hoe apart, die twee verschillende vlaggen. Hij slaat het blad om en leest geïnteresseerd verder.

Eeuwen geleden werd door de Vredestichter in opdracht van de Vredevorst, Schepper van hemel en aarde, het Land van Eeden gesticht. De Oudste Stad was zijn woonplaats, waar hij zijn leven in dienst stelde van de zwakken en de kwetsbaren. De zieken werden door hem genezen en de armen gevoed. Door zijn leven en leer wees hij ons de weg naar de Allerhoogste; door zijn liefde werden de mensen overtuigd van de waarheid van zijn boodschap. Hij predikte de komst van een nieuwe wereld en riep zijn toehoorders op om zich te bekeren.

De liefde van de Vredestichter, zijn boodschap van vrede en de tekenen en wonderen die ermee gepaard gingen, brachten hem in conflict met de leiders van de Oudste Stad. Door hen werd hij uitgeleverd aan een westelijke bestuurder, die hem op gruwelijke wijze ter dood liet brengen. Drie dagen na zijn overlijden heeft de Allerhoogste hem, door de kracht van de Hoogste Agapè, een nieuw leven gegeven en een onvergankelijk lichaam.

De Vredestichter kan op zijn beurt ook jou een nieuw leven schenken: een eeuwig leven waarin je niet meer onder je zonden gebukt hoeft te gaan. Met zijn offer heeft hij namelijk een nieuwe schepping en een betere toekomst mogelijk gemaakt.

Hoe bereik je dit nieuwe, eeuwige leven? Alles hangt af van jouw persoonlijke keuze voor de Vredestichter. Alleen door onvoorwaardelijk voor hem te kiezen, kan de Allerhoogste jou verlossen uit je zinloze en zondige bestaan en je verheffen tot jouw uitverkoren, eeuwige status.

Stel dus je vertrouwen in de Vredestichter, die jou met raad en daad wil bijstaan in dit moeilijke leven. Hij houdt van je en heeft speciaal voor jou zijn offer gebracht. Om die reden verlangt hij ernaar dat jij je keus voor hem bevestigt door de eed van trouw aan hem af te leggen. Bij die eed begint het burgerschap van het Land van Eeden. En waar kun je deze eed beter afleggen dan in Agapè, de stad bij uitstek van de Vredestichter?

De vierkante stad Agapè, uniek in haar vorm, is als een van de laatste steden in het Land van Eeden gesticht. In korte tijd is zij tot hoofdstad geworden van het Groene Land en van heel het Land van Eeden. De stad is gelegen in het exacte middelpunt van het continent en gebouwd rondom de berg Agapè. Boven op de berg, in het centrum van de stad, staat de 66 meter hoge Kubus: de grootste ter wereld, met daarin het beroemde Boekenbeeld. In dit beeld is het Oog van Agapè ingebouwd, dat door de Vredestichter op de berg voor zijn volgelingen werd achtergelaten.

Ieder die hierin kijkt, raakt aangesloten op de Hoogste Agapè, waardoor hij deel krijgt aan de kracht van de Vredestichter. Om het beeld zelf is een schitterende, groene glazen Koepel verrezen, omgeven door de

minstens zo indrukwekkende Kubus. De drie dimensies hiervan vertegenwoordigen de drie fundamenten van het Land van Eeden: de Vrededorst, de Vredestichter en natuurlijk de Hoogste Agapè. De Kubus als geheel staat symbool voor de Allerhoogste.

Van heinde en verre trekken pelgrims naar de stad van de liefde om daar de kracht van de Vredestichter te ervaren en vrede te krijgen met de Allerhoogste. Wil jij ook de Vredestichter beter leren kennen? Ga dan op reis naar Agapè. Leg de eed van trouw af en werp een blik in het beroemde Oog van Agapè. Vanuit de Groene en Zwarte Havenstad zijn pelgrimsroutes uitgezet, die met de fiets of te voet afgelegd kunnen worden. De zwarte tocht is de langste en zwaarste, de groene de meest populaire.

Onderweg naar Agapè zijn herbergen waar men kan overnachten. De gastvrije bevolking van het Land van Eeden zal altijd bereid zijn om hulpbehoevende reizigers te ondersteunen en onderdak te verschaffen. Maak van de tocht naar Agapè het begin van de uitdagende weg naar de eeuwige liefde van de Allerhoogste. Stap uit de sleur van alledag en voeg je bij de liefdesstroom van pelgrims, die leidt naar het Oog van Agapè! Wacht niet langer, maar kom!

Geboeid geraakt door de informatie die hij zojuist heeft gelezen, keert Stefan het laatste blad van de folder om. Daar staan de contactgegevens van de Stichting Vrienden van Agapè vermeld, inclusief een plattegrondje van het land, met een korte toelichting.

Agapè ligt in het Groene Land, het meest noordelijke van de vier autonome gebieden van het Land van Eeden. Het is het vruchtbare land van groene akkers, bossen en heuvels. Ten oosten hiervan ligt het Witte Land, vernoemd naar de witte sneeuwvlakten die haar kenmerken. In het zuiden, achter de machtig hoge Rode Bergen, bevindt zich het Rode Land; een ruig woestijngebied, met voortdurend verwaaiende rode duinen. Westelijk treft men het Zwarte Land aan met zijn zwarte vulkaangronden en de kolkende Zwarte Rivier.

Ten oosten van Agapè, tegen de grens van het Witte en het Groene Land en aan de voet van de Rode Bergen, ligt de Oudste Stad, de stad van de Stichter, die leefde lang vóór de Vredestichter. Daar is alles begonnen en zal alles eindigen.

Behoedzaam legt Stefan de folder terug op tafel. Dit Land van Eeden is voor hem onbekend gebied; een vreemde wereld, die hij niet kent en waarmee hij niet vertrouwd is. Het klinkt allemaal zo verleidelijk: een nieuw leven in een ander land, een beter en een bewuster bestaan. Leven zoals de Vredestichter heeft gedaan, zou dat eigenlijk wel mogelijk zijn?

Opnieuw neemt hij de folder van tafel en leest nogmaals de laatste alinea's door.

'Wacht niet langer, maar kom!' staat er.

'Kom! Kom! Kom!' klinkt het door zijn hoofd. Net zoals de vrouw uit zijn beeld van vanochtend doet deze folder eveneens een dringend beroep op hem om te komen.

Is dit dan wat de vrouw wil? Moet hij soms naar het Land van Eeden gaan, als een pelgrim? Maar dat is toch volslagen belachelijk. Hij ziet zichzelf al lopen, of fietsen ... hij, een pelgrim? Daar kan hij zich toch echt niets bij voorstellen. Maar wat als die vrouw zich nou juist daar bevindt? Als hij haar alleen in het Land van Eeden kan vinden? Zou zij iets te maken kunnen hebben met het Oog in het beroemde Boekenbeeld? Zou zij in Agapè te vinden zijn? Zeker is het allerminst. Er wordt in de hele folder met geen woord over een vrouw gerept.

Al piekerend loopt hij naar zijn computer en zet die aan. Niet veel later surft hij over de kleurrijke website van de Stichting Vrienden van Agapè. Daar is van alles op te vinden: de vlaggen en wapens van de vier landen die zich hebben verenigd tot het Land van Eeden; een iets gedetailleerdere kaart van het land met daarop de zwarte en de groene pelgrimsroute uitgezet; een foto van de Kubus bij avondlicht, prachtig verlicht; een plaatje van de bijzonder mooie, glazen groene Koepel in de Kubus ...

Toegegeven, het ziet er allemaal heel aantrekkelijk uit. Ook een beknopte geschiedenis over het leven van de Vredestichter en het ontstaan van het Land van Eeden met zijn nieuwe hoofdstad, ontbreekt niet. Maar hoe hij ook zoekt en hoe hij ook speurt, nergens een woord over de vrouw; niets, helemaal niets.

Het is dus maar zeer de vraag of zij in dit vreemde land te vinden is. Hij zucht, het zal niet eenvoudig worden, dat beseft hij maar al te goed.

Eén ding staat vast: in zijn eigen land hoeft hij haar niet te zoeken. Hij zou het in het Land van Eeden kunnen proberen en dan de zwarte route volgen, die vanuit het zwarte gebied naar het groene loopt.

Op het beeldscherm tuurt hij weer naar de plattegrond van het Land van Eeden. Door die zwarte route te lopen, zou hij vanzelf door het Zwarte en later door het Groene Land komen. Eenmaal in Agapè zou hij van daaruit het Rode en het Witte Land kunnen verkennen. Het zou kunnen ... Maar nee, het is waanzin, pure waanzin om naar iemand te gaan zoeken in zo'n groot gebied. Dat is zoeken naar een speld in de hooiberg.

Stefan besluit de hele zaak uit zijn hoofd te zetten; zo gauw moet hij zijn studie wijsbegeerte niet opgeven. Hij gaat toch zijn essay over Vrederik schrijven, eerlijk en goed beargumenteerd. Wie weet is de professor gevoelig voor zijn standpunten en krijgt hij er ondanks alles toch een voldoende voor.

2. Vrederik of de Vredestichter

Een dikke, vette twee. Vol afschuw bestudeert Stefan het essay dat hij vandaag tijdens werkcollege teruggekregen heeft. Het staat vol met rode strepen en op- en aanmerkingen. ‘Slecht beargumenteerd, niet onderbouwd, verkeerde aanname, niet aantoonbaar ...’ Van zijn zorgvuldig opgestelde betoog heeft de prof geen spaan heel gelaten.

Goed, hij wist dat de kans om een voldoende te halen klein was, maar dat het zo’n laag cijfer zou worden ... Zó diep is hij tijdens zijn biologiestudie nog nooit gezonken.

Verslagen houdt hij het gehate werkstuk in zijn handen dat hij, vechtend tegen een steeds grotere weerstand in zichzelf, met veel pijn en moeite geschreven heeft. Doe nooit iets waar je niet zelf achter staat, heeft een lerares op de middelbare school eens tegen hem gezegd. Nu, ze heeft gelijk; hier had hij beter niet aan kunnen beginnen. Alle moeite voor niets.

Uitvoerig leest hij het commentaar van zijn professor nog eens door en het is al snel duidelijk waar hem de schoen wringt. Hij had de wijsgeer Vrederik nooit aansprakelijk mogen stellen voor de gevolgen van zijn ideeën in de Grote Oorlog. Dat is de professor in het verkeerde keelgat geschoten, die zo’n scherpe kritiek op zijn lievelingswijsgeer niet verdragen kan.

In ieder geval heeft zijn docent nu wel kleur moeten bekennen. Tijdens college wilde hij absoluut niet ingaan op zijn opmerkingen over Vrederik met betrekking tot de Grote Oorlog. Dat is dan het enige wat hij nu wel heeft bereikt, maar het is en blijft een pover resultaat.

Met een nijdig gebaar smijt hij de velletjes papier aan de kant. Natuurlijk, theoretisch gezien bestaat er nog de mogelijkheid zijn cijfer op te halen door over een paar weken goed te scoren voor het referaat en later het schriftelijk tentamen. Echter, de kans om bij deze professor een hoog cijfer te halen is praktisch nihil. Tenzij hij hem op alle fronten gelijk geeft, maar dat is nou net datgene wat hij niet kan en ook niet wil.

Alles in ogenschouw genomen zit er niets anders op dan te stoppen. Nu kan het nog, hij is immers nog maar een paar maanden bezig. Liever na drie maanden een punt erachter zetten dan na drie jaar. In die zin mag hij blij zijn dat de stof over Vrederik al zo snel aan bod is gekomen.

Maar zuur blijft het wel, hoe dan ook. Ach, het leven gaat nou eenmaal niet altijd over rozen. En nu de zaken toch zo gelopen zijn, is de weg vrij om op zoek te gaan naar de vrouw die hem geroepen heeft. Ja, hij gaat naar haar op zoek in het Land van Eeden en ook al moet het hele land afgezocht worden, hij moet en zal haar vinden.

Ineens is het zonneklaar wat hij moet doen. Resoluut staat hij op en loopt naar zijn bureau. Naast de computer ligt nog de folder die hij op de universiteit gekregen heeft. Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn; het is ongeveer halfvijf in de middag. Het is maar de vraag of er op dit tijdstip nog wel iemand bereikbaar is.

Vrij snel wordt er opgenomen en krijgt hij een jonge vrouw aan de lijn. Sinds kort blijkt de stichting Vrienden van Agapè over een eigen winkeltje in de stad te beschikken. Geduldig legt de medewerkster uit waar hij het pand kan vinden.

‘Het is niet ver van het Centraal Station, in het winkelcentrum de Grijze Passage. We zijn nog open tot vanmiddag zes uur.’

Vastberaden graait hij zijn jas en spullen bij elkaar. Plotseling beseft hij dat hij door de roep van de vrouw veranderd is. Ze heeft iets in hem wakker gemaakt wat al geruime tijd lag te sluimeren, namelijk zijn verlangen naar een hoger doel in het leven. Lange tijd was hij er voornamelijk op gericht om roeiwedstrijden te winnen en af te studeren. Daarna wou hij een mooie carrière opbouwen. Nu komt hem dit alles leeg en hol voor en hij begrijpt niet hoe hij op die manier heeft kunnen leven, alsof hij al die tijd niet echt zichzelf heeft kunnen zijn.

Jarenlang heeft hij zijn persoonlijke verlangens weggedrukt, ondergeschikt gemaakt aan de eisen en verwachtingen van anderen. Als je maar goed je best doet op school; als je maar met goede cijfers voor het eindexamen slaagt; als je je tentamens maar snel genoeg haalt; als je maar met goede resultaten afstudeert ... Altijd heeft hij geluisterd naar de stem van zijn omgeving en gedaan wat zijn ouders en leraren zeiden. Het middelbareschooldiploma heeft hij met ruim een acht gemiddeld gehaald, waardoor

hij zonder problemen een studieplek en een beurs voor biologie kon krijgen. Die studie is eveneens met mooie eindresultaten afgerond; zijn scriptie werd zelfs als uitstekend beoordeeld en toch ... Toch heeft het hem niet gegeven waar hij zo diep naar verlangt.

Maar nu is de tijd gekomen om het roer om te gooien en te gaan doen wat hij zelf wil; wat hij eigenlijk altijd al gewild heeft, ook al was het onbewust. Hij zal op zoek gaan naar die vrouw, naar waarheid, naar liefde, naar het hogere in het leven: een nieuw leven beginnen in een nieuw land. Hij is immers nog jong en heeft een hele toekomst voor zich.

Helemaal vol van zijn idealen en toekomstdromen is Stefan bij het winkelcentrum aangekomen en van een afstand ziet hij het winkeltje al. Met grote letters staat er 'Agapè' op de voorruit; veel te groot voor het piepkleine pand. Goed, daar gaat hij dan, hij is benieuwd. Met een ferme ruk opent hij de winkeldeur en stapt naar binnen.

'Goedemiddag meneer. Kan ik u helpen?' vraagt de vrouw achter de toonbank.

'Ik kom voor landkaarten en andere informatie.'

'Komt u maar mee, dan zal ik u laten zien wat wij in huis hebben.'

Ze neemt hem mee de winkel in, langs rijen boeken en cd's naar de rekken met landkaarten, folders, gidsen en brochures. Kritisch en nauwgezet bekijkt hij ze: er is volop keus. Met zorg kiest hij een algemene overzichtskaart van het land waar veel beginnersinformatie bij staat, en tevens een uitvoerige plattegrond en gids van de stad Agapè.

Nu zijn keus voor de kaarten gemaakt is, loopt hij nog eens het winkeltje door. Belangstellend laat hij zijn blik langs de boekenkasten glijden, die in drie delen te onderscheiden zijn: een voor het Witte, een voor het Zwarte en een voor het Groene Land. Voor de kasten van het Groene Land staat hij stil. *Kronieken van de Vredestichter; Uitspraken van de Vredestichter; Het leven van de Vredestichter en zijn volgelingen; De Vredestichter leeft ook voor u; Hoe het pad te volgen van de Vredestichter; Het offer van de Vredestichter*, en nog veel meer.

'Ik zou graag een boek over de Vredestichter willen kopen, maar het is lastig kiezen,' wendt hij zich tot de verkoopster.

'Als u nog maar net van hem gehoord heeft, kunt u het beste eenvoudig beginnen, met zo'n boekje als dit ... Wacht ik zal het u laten zien.' Ze haalt een klein en dun boekje tevoorschijn. *Waarom kiezen voor de Vredestichter?* Dit boekje is heel praktisch en daarom reuze geschikt voor beginners.'

Snel bladert hij het door en stemt toe om het te kopen, maar besluit eveneens *Het leven van de Vredestichter en zijn volgelingen* aan te schaffen.

'Mag ik u nog wat vragen?' vraagt hij als hij afgerekend heeft.

'Natuurlijk, ga uw gang.'

'Bent u zelf ooit in het Land van Eeden geweest en heeft u zelf ooit de stad Agapè bezocht?'

De medewerkster glimlacht. 'Ik ben er geboren en opgegroeid.'

'Daar geboren en getogen?' merkt Stefan verbaasd op. 'Hoe bent u dan hier verzeild geraakt?'

'Mijn ouders zijn pelgrimangers die zich in de stad gevestigd hebben waar mijn oudere broer en ik geboren zijn. Toen ik als baby tijdens een samenkomst aan de bewoners van Agapè voorgesteld werd, kregen mijn ouders een belangrijk woord mee dat hun leven ingrijpend zou veranderen.'

'Een woord mee, wat houdt dat in?'

'Een woord is een profetie en vaak ook een opdracht. Eh, hoe moet ik het uitleggen? Soms spreekt de Allerhoogste en gebruikt hij ons mensen als zijn spreekbuis. Zijn woorden kunnen een waarschuwing of bemoediging inhouden of verwijzen naar een gebeurtenis in de toekomst. Zo werd er gedurende die speciale samenkomst voorspeld dat mijn vader een belangrijke taak zou gaan krijgen als zendeling in het Grijze Land. Een aantal jaren later kwam die profetie ook echt uit toen hij met mijn moeder, mijn broer en ik naar het Grijze Land vertrok om de mensen hier te vertellen over de liefde van de Vredestichter en de Allerhoogste.'

'U bent dus de dochter van een zendeling?'

'Inderdaad en samen met mijn man help ik hem mee met het zendingswerk. In het begin had hij maar één klein winkeltje. In de loop der jaren zijn er steeds meer filialen bijgekomen. En nu is ongeveer een maand geleden ook deze winkel geopend.' Trots kijkt de jonge vrouw rond.

‘Maar vindt u het dan niet jammer dat u niet meer in het Land van Eeden kan wonen, en ook niet meer in de hoofdstad?’

De zendelingsdochter is even stil. ‘Natuurlijk wel,’ geeft ze eerlijk toe. ‘Maar er moeten toch ook mensen zijn zoals wij. Als niemand de bewoners van het Grijsje Land over de Vredestichter vertelt en over de Allerhoogste, hoe moeten ze dan ooit de weg vinden naar het Land van Eeden en naar Agapè? Iemand moet dat toch doen en ik vind het fijn dat mijn vader voor dit belangrijke werk door de Allerhoogste uitgekozen is. Ik sta vierkant achter hem.’

Stefan knikt. ‘Dat straalt u ook wel uit,’ antwoordt hij.

‘Dank u, ik vind het belangrijk om dat te horen. Het betekent heel veel voor mij.’

Peinzend kijkt Stefan haar nog eens aan en denkt na over wat ze hem verteld heeft. De samenkomst van de stad, de Allerhoogste die door mensen heen spreekt, een opbouwend woord, een profetie voor een aanstaande zending ... Allemaal nieuwe begrippen voor hem, die komen uit een andere wereld. Het onbekende, het mysterieuze bijna van die stad, beangstigt hem aan de ene kant, maar trekt hem tegelijkertijd ook aan met een onweerstaanbare kracht.

‘Komt u er nog weleens?’ informeert hij belangstellend.

‘Bijna elk jaar gaan we er één keer naartoe – in de maand december – om het Vredefeest te vieren.’

‘U komt er dus nog regelmatig. Is u iets bekend over een bijzondere vrouw?’

Niet begrijpend kijkt ze hem aan.

‘Ik bedoel een vrouw die belangrijk is voor het Land van Eeden, iemand die een bepaalde kracht en wijsheid heeft. Precies weten doe ik het ook niet, maar het moet een vrouw met autoriteit en gezag zijn, die met kop en schouders boven de rest uitsteekt.’

Ze denkt een tijdje na en haalt haar schouders op. ‘Daar weet ik niets van. Vrouwen nemen toch al geen bijzondere positie in, in het Land van Eeden. In onze hoofdstad zullen ze hoogstens een zangdienst leiden in de samenkomst, een enkeling spreekt een profetie uit, maar daar houdt het dan ook wel mee op. Alleen in het noorden van het Groene Land, in het Akkergebied, worden ook vrouwen aangesteld als hoofd van een bepaalde plaats. Maar echt bijzonder zijn deze volgens mij niet, anders zouden wij er vast wel meer over gehoord hebben.’

‘Jammer, dank u voor uw antwoord. Wat mist u nu zelf het meest, als u niet in Agapè bent?’

‘De muziek,’ antwoordt ze hem zonder ook maar één moment te aarzelen.

‘Hoezo de muziek? We hebben hier in dit land toch ook mooie muziek, of anders download je het een en ander.’

Ze schudt haar hoofd. ‘U snapt het niet. Het is niet zomaar muziek; het is muziek die geïnspireerd wordt door de Hoogste Agapè. Bezielde muziek die hoort bij de bijzondere sfeer van aanbidding. Wij aanbidden met elkaar de Vredevorst en de Vredestichter door middel van onze muziek en zoals de Allerhoogste spreken kan door de mens, zo kan een mens van zijn kant uit door de muziek heen contact leggen met de Allerhoogste.’

Gefascineerd, maar ook bevreemd heeft Stefan naar de uiteenzetting van de zendelingsdochter geluisterd; het is hem opgevallen dat haar ogen zijn gaan schitteren.

‘Wat bedoelt u toch precies met die Hoogste Agapè?’

‘Dat is de liefde tussen de Vredevorst en de Vredestichter, de hoogste liefde die er bestaat. Het is belangrijk dat je als Volgeling van de Vredestichter daarop aangesloten raakt, omdat je daardoor extra kracht krijgt.’

‘Is dat de kracht die je krijgt door in het Oog van het Boekenbeeld te kijken?’

‘Ja, precies, vanuit die kracht aanbidden wij de Vredestichter. En aanbidden kun je niet alleen,’ vervolgt ze hartstochtelijk. ‘Natuurlijk kun je wel in je eentje online luisteren, maar dan mis je de intensiteit en vreugde die je ontvangt wanneer je met andere volgelingen samen bent. Daarom is het ook zo belangrijk dat we regelmatig bij elkaar komen om met zijn allen de Vredestichter de eer te brengen die hem toekomt. Dat zijn hoogtepunten in het leven van de bewoners van onze stad. Agapè is niet voor niets een plaats die zowel bij de jonge als bij de oude pelgrims geliefd is vanwege zijn zeer muzikale en unieke aanbiddingsdiensten.’

‘Nou, dat klinkt heel aantrekkelijk allemaal. Als ik u mag geloven, zit ik op de goede weg.’

‘Zeker weten.’

De winkeldeur gaat open en er stapt een jongeman naar binnen.

‘Goed, ik moet maar eens gaan. Hartelijk dank voor uw hulp en voor alle informatie die u mij gegeven hebt.’

‘Graag gedaan en als u nog meer vragen heeft, bent u altijd welkom.’

Fietsend door de grijze wijken laat hij alle opgedane indrukken op zich inwerken. Dat de zendelingsdochter hem niets over de vrouw wist te vertellen, had hij min of meer wel verwacht. Het is vooral haar verhaal over de stad dat hem het meest bezighoudt. Stelt ze de zaken niet mooier voor dan ze zijn of spreekt ze de waarheid?

Waar of niet, hij moet eerlijk voor zichzelf bekennen dat haar betoog, dat ze met zoveel vuur verkondigd heeft, hem nieuwsgierig heeft gemaakt; een dergelijke aanbiddingsdienst zou hij ook weleens bij willen wonen.

Maar goed, alles op zijn tijd. In de eerste plaats wil hij er met zijn beste vriend over praten. Alex kent hij al lang, nog uit de tijd van zijn biologiestudie, en sinds jaar en dag zijn ze teamgenoten van dezelfde roeivereniging. Hij is benieuwd hoe zijn oude studiemakker op zijn toekomstplannen zal reageren.

‘Alex, ik moet je iets belangrijks vertellen.’

De student kijkt op van zijn glas. ‘O ja, wat dan?’

Wat onzeker zit Stefan tegenover zijn vriend in hun geliefde stamcafé, waar ze samen wat gegeten hebben en nog een biertje na drinken.

‘Ik ben gestopt met mijn studie en over een paar weken ga ik verhuizen. Je zult iemand anders moeten vinden voor het roeiteam.’

‘Wat ... wat zeg je me nou! Waarom ben je ermee opgehouden? Is er iets ergs gebeurd?’

‘Nee, nee, dat niet. Ik krijg die leer van Vrederik gewoon niet door mijn strot en ben zo stom geweest om dat tijdens het college overduidelijk te laten blijken. Een diepe onvoldoende voor mijn essay is het gevolg.’

‘Kon jij je mond weer eens niet houden? Ik heb je al vaker gezegd ...’

‘Ja, ja, ik weet het ... maar ...’

‘Maar wat?’

‘Er speelt nog iets anders. Hoe moet ik het uitleggen? Ach, je begrijpt het waarschijnlijk toch niet.’

‘Natuurlijk begrijp ik het wel; je bent verliefd. Je hebt eindelijk een meisje leren kennen van wie je helemaal weg bent, en ze heeft je hoofd op hol gebracht. Ga je soms samenwonen, is dat het?’

‘Jij denkt ook altijd weer aan vrouwen, hè. Nee, dat is het niet. Ik ben niet verliefd.’

‘Wat is er dan in vredesnaam aan de hand? Zeg op!’

Stefan aarzelt. Vertwijfeld strijkt hij zijn hand door zijn blonde krullen en met zijn blauwe ogen kijkt hij ietwat onzeker om zich heen.

‘Nou, voor de dag ermee! Ben ik je vriend, of niet soms?’

‘Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen ... ik heb een vrouw gezien.’

‘Dus toch een vrouw! Ik wist het wel. Wanneer en waar heb je haar ontmoet? Je kunt het me gerust zeggen.’

‘Nee joh, het is niet zoals jij denkt. Het is geen jonge vrouw, het is een oudere vrouw die ik gezien heb.’

Wantrouwend kijkt zijn vriend hem aan. ‘Is ze veel ouder dan jij? Wou je me daarom niets zeggen?’

‘Nee, nee, het is helemaal anders dan jij denkt. Laat me nou eens uitpraten.’

‘Schiet dan op man!’

Tergend traag neemt Stefan nog eens een teug van zijn bier. Wanneer hij al zijn moed bijeengeraapt heeft, beschrijft hij uitvoerig zijn visioen van de vrouw met de duiven en de velden met sleutelbloemen.

‘Je hebt gewoon gedroomd, dat is alles,’ antwoordt Alex kalm zodra hij uitgesproken is.

‘Het was geen droom, daarvoor was de ervaring veel te intens! Tot drie keer toe ben ik geroepen om te komen. De vrouw wenkte me en kwam steeds meer in beeld, totdat ik haar ogen van héél dichtbij kon zien. Er ging zoveel kracht, zoveel warmte van uit dat ik besloten heb om haar te gaan zoeken.’

‘En waar denk je jouw vrouw te kunnen vinden?’

‘In het begin had ik geen flauw idee, maar diezelfde dag nog werd ik aangesproken door iemand van de stichting Vrienden van Agapè, die folders aan het uitdelen was over de Vredestichter. Heb je ooit van deze stichting gehoord?’

‘De stichting Vrienden van Agapè? Nee, dat zegt me niets. Ik heb weleens wat gehoord over de Vereniging voor Volgelingen van de Vredestichter, maar daar houdt het mee op.’

‘Ik had er zelf ook nog nooit van gehoord. Deze stichting werkt nauw samen met de vereniging die jij net noemde. Zij maakt vooral reclame voor pelgrimstochten naar Agapè, de stad van de Vredestichter en de hoofdstad van het Land van Eeden.’

‘Kan wel wezen, maar ik zie nog steeds het verband met jouw droomvrouw niet.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat het geen toeval kan zijn dat ik juist op de dag van mijn visioen hun boodschap mocht horen. Het is voor mij een teken dat ik als pelgrim naar Agapè moet trekken. In die stad, of anders onderweg ernaartoe, zal ik de vrouw van mijn visioen kunnen vinden, begrijp je?’

‘Nee, ik begrijp er helemaal niets van. Ik geloof niet in visioenen en tekens, maar wel in mijn gezonde verstand gebruiken.’

‘En ik geloof niet in toeval. De Allerhoogste heeft mij geroepen en mijn besluit staat vast: in het voorjaar begin ik aan mijn tocht.’

Alex is stil. Stefan heeft met zijn vriend te doen. Hij weet precies hoe hij zich voelt. Een paar weken geleden zou hij waarschijnlijk net zo gereageerd hebben als Alex met een dergelijk verhaal op de propen was gekomen.

‘Je bent toch wel serieus, of neem je me in de maling? Zeg dat het een grap is.’

‘Nee, dat is het niet en dat weet je best. Je weet ook dat biologie mij nooit veel voldoening heeft kunnen geven; daarom ben ik wijsbegeerte gaan studeren. Helaas is het een afknapper geworden, maar het beeld van die vrouw is een bevestiging dat er meer moet zijn in het leven dan alleen het zichtbare. In Agapè, dáár verwacht ik de antwoorden te vinden die ik zoek. Eerlijk gezegd hoopte ik stiekem dat ik jou zover zou kunnen krijgen om met mij mee te gaan.’

‘Ik met jou meegaan, daarheen? Dat geloof je toch zelf niet?’

‘Je weet nooit, misschien wil je uit nieuwsgierigheid toch mee.’

‘Nou nee, daar heb ik echt geen zin in.’

‘Samen een voetreis maken naar de stad van de Vredestichter: nieuwe landen zien, andere mensen leren kennen, avonturen beleven. Dat is vast ook iets voor jou, dacht ik zo.’

‘Nee, geen sprake van; aan jouw ondergang zal ik niet meewerken.’

‘Ondergang?’

‘Ja, ondergang. Ik ken ze wel, die vrome praatjesmakers van de Vredestichter. Als één ding zeker is, dan is het dat zij jou geen vrede zullen geven.’

‘Waar moet ik die vrede dan wel vinden? In het Land van Vrederik zeker!’

Alex schudt meewarig zijn hoofd. ‘Ik kan er met mijn pet niet bij. Jij bent altijd zo succesvol geweest in je studie en dan ga je ineens, van de ene op de andere dag, je toekomst verknallen met een hopeloze missie; een zoektocht in een land zo groot als een continent, naar een vrouw die niet bestaat, een fantoom.’

‘Het is geen fantoom!’ roept Stefan verontwaardigd uit. ‘Ik heb haar echt gezien en ben ervan overtuigd dat ik haar in het Land van Eeden zal kunnen vinden. Hopelijk zal zij mij meer kunnen vertellen over de wereld achter het zichtbare; die er volgens mij moet zijn, ook al zien we haar niet.’

‘Je zou toch beter moeten weten; die onzichtbare wereld bestaat niet. De Allerhoogste, dat is gewoon geleuter. Al die mensen die denken dat ze het gevonden hebben, het is allemaal bijgeloof. We moeten onder ogen zien dat het leven niets meer is dan de paar jaar die ons lichaam ons gunt. Is het uitgefunctioneerd, dan is het over. Daarom moet je zoveel mogelijk proberen van het leven te genieten, pluk de dag. Wie dat niet doet is zielig.’

‘Je bent veel te stellig in je beweringen. Niemand kan met zekerheid zeggen dat de Allerhoogste niet bestaat.’

‘Dat is logica van het jaar nul. Stel iemand beweert dat er ergens een fluitketel door de ruimte zweeft, dan geloof ik dat toch ook niet zondermeer, ook al kan ik het niet weerleggen.’

‘De Allerhoogste bestaat wél, en hij zal ervoor zorgen dat ik de vrouw van mijn visioen ga vinden. Dat is mijn geloof, maar daar snap jij niets van.’

‘Ik snap jou beter dan je zelf denkt. Je hebt gewoon te hard gestudeerd en daarom slaan die hersens van jou op hol en overladen ze je met allerlei hallucinaties. Geef niet toe aan die waanvoorstellingen en kom weer met beide benen op de grond. Als ik jou zo hoor praten, is het misschien zo’n slecht idee nog niet om op te houden met je studie; maar verspil je energie niet in dat zogenaamde Land van Eeden. Ga eens lekker op vakantie met een leuk vriendinnetje, of boek anders een singlereis, die zijn populair de laatste tijd. Neem in ieder geval de tijd om tot rust te komen. Je zult zien dat het werkt. Een leuke vriendin en een fijne vakantie, en je bent binnen de kortste keren genezen van je depressie. Het leven heeft nog zo veel voor je in petto.’

‘Ik ben helemaal niet overspannen of depressief en ik leid al helemaal niet aan waanvoorstellingen. Die ideeën van Vrederik, dat zijn pas waanvoorstellingen.’

‘Hoe kun je dat nou zeggen? Die filosoof was zijn tijd ver vooruit en briljant in zijn wereldvisie.’

‘Weet je eigenlijk wel hoe de Vredestichter door hem genoemd wordt? De grootste gifzwam aller tijden! Nog vele malen erger dan de Stichter met zijn zes leefregels.’

‘Misschien zou het ook wel beter geweest zijn indien deze zonderling nooit op het toneel verschenen was,’ zegt zijn vriend koeltjes. ‘Zijn woorden hebben immers tot veel verdeeldheid geleid.’

‘Wil je soms net als Vrederik beweren dat de leer van de Vredestichter deel uitgemaakt heeft van een ingenieus plan van het Oudste volk om de mensheid te misleiden?’

‘Nou nee, dat gaat me te ver. Tja, die wijsgeer was natuurlijk ook niet perfect, maar –’

‘Niet perfect zeg je?’ Hij kijkt zijn oude studiemakker verwijtend aan. ‘Kom Alex, zijn ideeën hebben tot de Grote Oorlog geleid en tot genocide, het scheelde niet veel of het Oudste Volk was uitgeroeid. In ons land worden elk jaar de slachtoffers van de Grote Oorlog herdacht, maar de bedenker van de ideeën die hiertoe geleid hebben, wordt gezien als een groot en geniaal man! Dat is pas schizofreen!’

‘Het zit je nogal hoog; heb je hierover met je prof in de clinch gelegen?’

‘Ik heb in mijn essay eerlijk uiteengezet hoe ik hierover denk, ja, en daar heb ik géén spijt van.’

‘Dan kan ik nu wel begrijpen dat je het bij hem verbruid hebt.’

‘De leer van Vrederik heeft een negatieve invloed en is afbrekend; hij infecteert het hele filosofische gedachtegoed. Weet je dat er tegenwoordig zelfs door verscheidene filosofen verkondigd wordt dat de mens helemaal geen vrije wil heeft?’

‘Daar hebben ze gewoon gelijk in,’ antwoordt Alex vol overtuiging, ‘de mens heeft inderdaad geen vrije wil. Alles wordt bepaald door zijn hersenfuncties. Onderzoek heeft uitgewezen dat tot wel tien seconden voordat we een beslissing denken te nemen, onze hersenen die beslissing al genomen hebben. Dat zou jij als bioloog toch ook moeten weten.’

‘Dat geldt misschien voor de lagere, biologische functies. Niet voor de existentiële beslissingen die de mens, als het goed is, in zijn leven neemt.’

‘Ook die beslissingen zijn allemaal biologisch bepaald. Jij weet net als ik dat de persoonlijkheid al in de eerste maanden in de baarmoeder gevormd wordt, daarna verandert er hoegenaamd niets meer. Alles wat we verder in ons leven ondernemen of ervaren, is van geen betekenis meer voor de vorming van ons karakter.’

‘Daar geloof ik geen snars van. Telkens weer wordt ervan uitgegaan dat de wil van de mens ondergeschikt is aan zijn natuur. Vroeger geloofde men dat het karakter van de mens bepaald werd door zijn ras, nu zijn het de genen en de hersenen die het hem doen. Nee, Alex, nee; de menselijke geest is geen slaaf van zijn lichaam of hersenfuncties. We zijn niet gedoemd om willoos te reageren op de omstandigheden, om vervolgens in het niets te verdwijnen als ons lichaam het begeeft. Altijd zal ik blijven geloven dat de mens tot iets hogers bestemd is.’

‘Agapè, is dat dan iets hogers?’

‘Ja! Ik heb zo het een en ander gelezen over de Vredestichter, van wie jij vindt dat hij maar beter zijn mond had kunnen houden; dat is een man naar mijn hart. Hij verzette zich tegen het onrecht en machtsmisbruik van zijn tijd en beloofde de komst van een nieuwe wereldorde; hij geloofde wél in het bestaan van de menselijke geest. Over hem hoop ik meer te weten te komen als ik in Agapè ben, want dat is toch de hoofdstad van het Land van de Vredestichter.’

‘Die prediker is dus jouw voorbeeld?’

Stefan knikt. ‘De Vredestichter is de weg, de waarheid en het leven.’

‘Je weet hopelijk toch wel hoe het met die beste man afgelopen is?’

‘Die beste man stond voor zijn woord en liep niet weg toen hij op tegenstand stuitte. Toen het erop aan kwam, heeft hij zijn leven voor de waarheid opgeofferd.’

‘Ieder die denkt dat zijn waarheid de enige echte is, heeft het fout. Alle meningen en ideeën zijn cultuurgebonden.’

‘Als dat waar is, zou dat ook moeten gelden voor jouw mening. Die is dan, net zo goed als alle andere, ook cultuurbepaald.’

‘Alles leidt tot de dood en dat is niet cultuurbepaald. Dat geldt voor iedereen, zelfs voor de Vredestichter. Het leven is tijdelijk; het heeft geen bijzonder nut en kent ook geen hoger doel, daar moeten wij mee klaar zien te komen. De dood maakt iedereen gelijk en er is niets nieuws onder de zon. Zelf ben ik tevreden wanneer ik een dak boven mijn hoofd heb, goed kan eten, een spannende wedstrijd kan roeien en af en toe eens lekker kan brassen, bij voorkeur in gezelschap van een mooie meid.’

‘Hoe kun je daarvan genieten als je weet dat ieder moment het laatste kan zijn? Het lijkt wel alsof ik Vrederik hoor. Je leeft als een beest en je weet het van jezelf.’

‘En jij dan? Je leeft al als een monnik en nu wil je ook nog naar het Land van Eeden!’

‘Ik ben niet zoals jij. Jij bent op het uiterlijk gericht, maar ik zoek meer naar het innerlijke, want daar draait het volgens mij allemaal om. Je leeft maar één maal, dus maak er dan wat van. Geef het leven een extra betekenis. Dat hebben anderen voor jou gedaan en jij profiteert daar nu van. Je wilt toch niet berven dat er niets meer aan toe te voegen valt.’

‘Stefan joh, wat haal je jezelf in je hoofd?’ verzucht Alex wanhopig. ‘De Allerhoogste is dood, net zo dood als die Vredestichter van jou.’

‘Dat Vrederik de Allerhoogste dood verklaard heeft, wil niet zeggen dat hij ook daadwerkelijk dood is.’

‘Die wijsgeer had het juist gezien, waarom leg jij jezelf daar nou niet gewoon bij neer? Er is geen Allerhoogste en die Vredestichter is ook allang ter ziele. Denk nou niet dat ze in Agapè weer tot leven gekomen zijn en dat je hen daar tegen het lijf zult lopen. Natuurlijk hoop ik dat je jouw geluk zult vinden, maar ik vrees het ergste. Het Land van Eeden is beslist geen land van vrede!’

‘Toch zal ik gaan,’ antwoordt Stefan beslist. ‘Ik wil het maximale uit mijn leven halen en hier in het Grijze Land lopen de wegen dood. Werk zoeken kan ik altijd nog, eerst wil ik antwoorden op mijn levensvragen vinden. Ik begrijp heus wel dat ik de kans loop om teleurgesteld te worden in mijn zoektocht en in die zin zal ik je waarschuwing ter harte nemen. Maar het zal me er niet van weerhouden om toch te gaan.’

‘Goed, dan moet je het zelf maar weten. Nogmaals, je weet hoe ik erover denk: ga lekker op vakantie met een leuke meid zodat je weer met beide benen op de grond komt te staan. Echt, ik weet nog wel iemand waarmee je een heleboel lol kunt maken en –’

Stefan schiet in de lach. ‘Hou op, Alex, hou op! Hoe vaak heb je al niet geprobeerd om me te koppelen? Dat lukt je toch niet, dat weet je toch!’

‘Verdomd man, ik zal je missen. Niet meer samen trainen, roeien, een biertje pakken ... Waar vind ik nog zo’n trouwe vriend en goede roeier als jij? En er is nog wat. Onze roeivereniging bestaat binnenkort vijftig jaar. Er komen een heleboel leuke feesten aan en spannende wedstrijden in het voorjaar. Hoe kun je uitgerekend nu weggaan?’

‘Jij zult je zonder mij ook wel vermaken, dat weet ik zeker.’

‘Er zit dus niets anders meer op dan je te laten gaan?’

‘Kom Alex, overdrijf nou niet. Het betekent echt niet het einde van onze vriendschap.’

‘Ik ben bang van wel. Afijn, ik zal mezelf er bij neer moeten leggen. Wanneer ging je ook alweer verhuizen, zei je?’

‘Over een paar weken. Ik ga zolang bij mijn ouders wonen zodat ik nog wat extra geld kan sparen voordat ik vertrek.’

Zijn vriend ziet hem minachtend aan. ‘Terug naar je ouwelui, wat een afgang.’

‘Het is maar tijdelijk en zolang mijn zus niet thuis op bezoek komt, is er niets aan de hand.’

‘Dat zal wel ja. Zie ik je nog een keer voordat je vertrekt? Dan drinken we samen nog een afscheidsborrel.’

‘Akkoord, ik laat je nog wel weten waar en wanneer.’

Wanneer Stefan in het donker naar huis fietst, klinken de woorden van Alex nog in hem na: ga toch lekker op vakantie met een leuke vriendin; haal je niets in je hoofd; het Land van Eeden is beslist geen land van vrede; de Allerhoogste is dood, net zo dood als die Vredestichter van jou.

Misschien heeft zijn kameraad wel gelijk. Waar begint hij aan? Desondanks wil hij het toch proberen; er moet immers meer uit het leven te halen zijn. En waarom zou hij hier blijven, in het Grije Land? Zijn biologiestudie is afgerond, zijn wijsbegeertestudie mislukt, hij heeft geen vast werk en geen vriendin die hem hier houden.

Het beeld van de vrouw met haar roep komt weer voor zijn ogen. Het laat hem niet los. Haar roep klonk zo dringend, haar ogen keken met zo’n intense blik ... Nee, hij zal gaan, dan maar met alle risico’s van dien. Maar goed dat hij geen vaste relatie heeft, hij is nu vrij om te gaan. Als Stefan terugdenkt aan de talloze pogingen van Alex om hem te koppelen aan het een of andere grietje, moet hij onwillekeurig glimlachen. Hij weet dat zijn vriend het goed bedoeld heeft; het was alleen niet aan hem besteed.

Thuis is zijn korte twijfel over wel of niet gaan weer helemaal verdwenen. Zijn besluit staat vast: hij zal gaan en een knappe jongen die hem daarvan afhoudt. Als hij nu niet gaat, dan is straks de kans verkeken en zal hij er voor altijd spijt van hebben. Het is nu of nooit.

3. De Hoge Weg

Het is helder weer met een flinke bries; het begin van wat een mooie aprildag belooft te worden. Vol goede moed staat Stefan aan de reling van de boot, die op het punt staat te vertrekken. Het gekrijs van de meeuwen en het geklots van het water tegen de zijkant van de boot klinken als muziek in zijn oren. Vurig heeft hij al die maanden verlangd naar dit moment: het verlaten van het Grijze Land en het op reis gaan naar het land van de vier kleuren.

Het vertreksein wordt gegeven, de boot zet zich in beweging en vaart. Fier wappert de vlag met de horizontale kleuren wit, rood, zwart en groen aan de voorkant van het schip. Aan de achterkant hangt de grijze vlag van het land dat hij achter zich laat.

Diep snuift hij de zilte zeelucht in en kijkt om zich heen. Het is rustig aan dek; de meeste passagiers zijn reeds naar binnen gegaan. Turend naar het alsmaar vervagende Grijze Land wordt hij plotseling ruw opgeschrikt in zijn gemijmer.

‘Dames en heren, ik heet u allen van harte welkom aan boord van mijn schip *de Hoge Weg*. Wij varen naar het Land van Eeden, dat de Vredestichter eeuwen geleden gesticht heeft. Tegenwoordig bestaat het uit vier autonome staten: het Witte, Rode, Zwarte en Groene Land; ofwel het land van de wind, van het vuur, van het water en van de vruchtbare aarde. Over ongeveer vierentwintig uur zullen wij het einddoel van onze reis bereiken en aanmeren in de Zwarte Havenstad. Mijn bemanning en ik zullen er alles aan doen om uw verblijf aan boord zo aangenaam mogelijk te maken. Ons voortreffelijke restaurant op het benedendek is geopend van zeven uur ’s ochtends tot negen uur in de avond. Wilt u toch graag later op de avond een drankje gebruiken, dan kunt u hiervoor terecht aan de bar, die tot middernacht geopend is.

Verder raad ik u aan de kleine tentoonstellingsruimte op het bovendek te bezoeken, waar u een korte geschiedenis aan zult treffen van de verschillende schepen die eeuwenlang de route naar het Land van Eeden bevaren hebben. Rest mij nog om u allen een goede vaart toe te wensen. Dat het schip *de Hoge Weg* ook deze keer veilig en behouden in de Zwarte Havenstad aan moge komen, dat is de wens van uw kapitein.’

Na het schip van alle kanten bekeken te hebben en na een eenvoudige lunch in het restaurant, besluit Stefan de tentoonstellingsruimte maar eens op te gaan zoeken. Het is niet druk op de boot; de meeste reizigers zijn zakenmensen, toeristen en een enkele pelgrim. De stroom pelgrims komt pas later in de lente goed op gang, met een piek in de zomer.

Opgewekt beklimt hij de trap naar het bovendek, waar de tentoonstellingsruimte gelegen is. In het midden van een kleine zaal prijkt een prachtige maquette van het Land van Eeden, in een grote glazen vitrine. Vier gebieden zijn in heldere kleuren in beeld gebracht: het Witte Land met een laagje sneeuw en naaldbomen, het Rode Land met de rode bergen en het rode zand van de woestijn, het Zwarte Land met zijn zwarte vulkanen en rivieren, en het Groene Land met zijn talrijke bossen en heuvels. In een cirkel om het continent heen zijn allemaal miniatuurschepen gerangschikt, modellen van boten die door de eeuwen heen naar het Land van Eeden gevaren zijn: roeiboten, galeschepen, verscheidene soorten zeilboten, zowel eenmasters, tweemasters als driemasters, stoomboten en uiteindelijk de dieselboten; kunstig gemaakte scheepjes, die staan te pronken achter het glas.

Aan de wanden van de tentoonstellingsruimte hangen prenten, tekeningen en talloze foto’s van de verschillende soorten schepen, met daaronder een korte uitleg en soms het verhaal van een pelgrim die met het desbetreffende schip heeft gereisd. Belangstellend speurt Stefan om zich heen. De afbeelding van het schip waarop hij nu vaart, heeft hij snel gevonden: het is een grote kleurenfoto van *de Hoge Weg* met de trotse kapitein op de voorgrond. Vervolgens richt hij zijn blik op een met sierlijke letters beschreven bord, hangend boven de vitrine.

Eeuwen geleden trad er een man naar voren met een boodschap van vrede, liefde en rechtvaardigheid. De mensen die naar hem luisterden, noemden hem de Vredestichter. Uit zijn diepe geloof in de Allerhoogste en intense bewogenheid voor de mensen om hem heen, kwam een nieuwe en krachtige beweging

voort. Na zijn dood en opstanding stichtten zijn volgelingen in zijn opdracht het Land van Eeden, dat te zijner tijd het hele continent zou gaan omvatten.

Sindsdien vormt dit cirkelcontinent van waarheid een veilige baken te midden van de woeste oceaan van twijfel, misleiding, ongeloof en illusie. Ook al woeden er stormen op zee en beuken de golven tegen de rotsen, de perfect ronde contouren van de kust blijven onaangetast. Mistbanken verhullen soms het land, maar het licht van de Vredestichter zal daar toch altijd weer doorheen weten te breken en de grauwheid verdrijven.

Vrees dus niet de stormen van ongeloof en de mistbanken van twijfel, maar stel uw hoop op hem die u boven dat alles uit zal tillen. Ga de hoge weg, ver verheven boven de peilloze diepten van de zee van zinloosheid en vergetelheid. Ieder die zijn hoop op de Vredestichter stelt, zal behouden aankomen, want hij wil niemand verloren laten gaan.

‘Dat hebben ze toch fraai gemaakt, die vitrine met die landen en die scheepjes eromheen, vindt u ook niet?’

Stefan draait zich om; een forse, lange man met al grijzend haar aan de slapen en een grote snor kijkt hem aan. Om zijn hals hangt een koord met een marmerkleurig boekje eraan.

‘Eh, ja, dat hebben ze zeker, dat ben ik met u eens.’

‘Het zijn kunstwerkjes, stuk voor stuk. U moest eens weten hoe moeilijk het is om die dingen in elkaar te zetten. Ik kan het weten, want ik heb zelf ook modellen gemaakt; alleen niet van boten, maar van vuurtorens. Een stuk eenvoudiger en toch al moeilijk genoeg.’

‘Dat wil ik wel van u aannemen. Is het een hobby van u?’

‘Ja, ik heb er heel wat vrije uurtjes mee doorgebracht.’

‘En nu bent u als pelgrim op weg naar het Land van Eeden?’

‘Inderdaad.’ Glimlachend wijst de man naar zijn borst. ‘Dat kun je wel zien, hè. Het ziet er niet uit, ik weet het, maar ik heb mezelf door de kapitein over laten halen om er een in zijn scheepswinkel te kopen.’

‘De kapitein is een echte zakenman,’ grinnikt Stefan. ‘Mij heeft hij ook al zo’n ding aan willen smeren, maar ik ben nog niet gewicht. Aan mijn lijf geen polonaise.’

‘Dat komt dan nog wel, dat verzeker ik u. Vooral als we eenmaal in het Land van Eeden zijn, is het bijna noodzakelijk om zo’n ding te dragen. Als de bewoners zien dat je een pelgrim bent, zijn ze een stuk vriendelijker tegen je.’

‘Ja, dat zal best. Maar voorlopig doe ik het toch zonder.’

‘Goed, zoals je wilt. Waar ga je naartoe als ik vragen mag?’

‘Naar Agapè natuurlijk, naar de hoofdstad.’

De man werpt een korte blik op de vitrine. ‘Het doel van de meeste pelgrims, de Kubus met zijn beroemde Boekenbeeld.’

‘Dat is mijn einddoel en ik wil er te voet naartoe gaan. Via het Zwarte Land naar het Groene en dan via de Kruisstad recht naar Agapè. En u, gaat u dan niet naar de hoofdstad?’

‘Nee, ik wil juist naar de Oudste stad, te voet net als jij en ook via het Zwarte Land en de Kruisstad.’

‘De Oudste Stad! Waarom niet naar Agapè?’

‘Waarom niet naar de Oudste Stad? Dat kan ik voor hetzelfde geld aan jou vragen. Daar is het uiteindelijk toch allemaal begonnen. In die plaats, gesticht door de Stichter, is de Vredestichter geboren, heeft hij geleefd en gepredikt. Deze bijzondere plek zou eigenlijk de hoofdstad moeten zijn in plaats van Agapè, een stad die nog maar net komt kijken.’

Afwijzend schudt Stefan zijn hoofd. ‘Maar de Oudste Stad erkent de Vredestichter niet! Hij is zelfs op die plek vermoord ...’

‘Ja, ja, ik weet het. Het is echter een feit dat hij niet zonder die stad zou hebben kunnen prediken en het is juist zijn opvallende leven van toen dat mij zo boeit.’

‘Hoe denkt u over zijn leven van nu?’

‘Zijn leven van nu?’

‘Ja, er wordt beweerd dat hij door de Allerhoogste tot leven gewekt is en dat hij nu nog steeds leeft.’

‘O, bedoel je dat. Volgens de legende zou hij inderdaad in de Oudste Stad weer tot leven gewekt zijn.’

‘Volgens de legende zegt u; gelooft u dan niet dat de Vredestichter weer tot leven is gewekt?’

‘Nee natuurlijk niet; in die tijd kenden de mensen het verschil tussen fantasie en werkelijkheid nog niet, zoals wij dat kennen. Het is vanwege zijn zeer bijzondere leven en sterven in de Oudste Stad dat ik geïnteresseerd ben, en echt niet omdat hij nu nog zou leven. Het verhaal van die opstanding is een verzinsel. Maar het feit dat hij als inwoner van de Oudste Stad zo anders was dan de anderen en dat hij zo’n gruwelijke dood moest sterven, dat blijft me wel bezighouden.’

‘Anders was hij zeker. Helaas kon het Oudste Volk niet geloven dat hij de beloofde Vredestichter was; daarom werd hij gedood.’

‘Houd wel voor ogen dat hij niet door de bewoners van de Oudste stad terechtgesteld werd, maar door westelijke stammen, die hen het leven zuur maakten.’

‘Dat mag nu wel zo zijn, maar de bewoners hebben hem wel zelf aan die moordenaars uitgeleverd en zijn daarom net zo goed schuldig aan zijn dood, en misschien zelfs nog meer ...’

Een jong stelletje met de bekende boekjes om hun hals komt de tentoonstellingsruimte binnen en wil de vitrine bekijken.

‘Eh, misschien is het beter als we ons gesprek op een andere plek voortzetten, vindt u ook niet?’

‘Helemaal mee eens. Laat ik trouwens beginnen om mijzelf even voor te stellen: ik ben Joost en je mag me wel tutoyeren hoor ...’

Terwijl Stefan de uitgestoken hand accepteert en op zijn beurt zichzelf voorstelt, vraagt hij: ‘Waar zullen we naartoe gaan, naar de bar of het restaurant?’

‘Het liefst zou ik naar het dek willen gaan om daar ergens te zitten, of vind je dat misschien te koud?’

‘Welnee, goed idee, lekker in de buitenlucht. Laten we dat doen.’

‘Waar waren we ook alweer gebleven?’ vraagt Joost zodra ze een beschut plaatsje in de zon en uit de wind gevonden hebben. ‘O ja, dat vind ik ook een belangrijk punt: je mag de bewoners van nu niet verantwoordelijk stellen voor de dood van de Vredestichter van eeuwen geleden.’

‘Nee, natuurlijk niet en dat doe ik ook niet. Ik wou alleen maar zeggen dat de bewoners van toen wel degelijk medeplichtig waren door hem in handen van de bezetters te spelen.’

‘Dat is ook zo, maar dat was eeuwen geleden en speelt voor mij geen rol meer. Het gaat mij erom de omgeving te verkennen waar vroeger de Vredestichter geleefd heeft en de sfeer te proeven. Maar genoeg over mij. Nu jij, waarom wil jij zo graag naar Agapè?’

‘Waarom? Omdat Agapè de hoofdstad is, de stad waar het allemaal om draait, ook al komt ze dan nog maar net kijken. In de Kubus staat nu eenmaal het beroemde Boekenbeeld met het Oog. Er wordt beweerd dat ieder die daarin kijkt, de beschikking krijgt over een bijzondere kracht, net zoals de Vredestichter die vroeger gehad heeft.’

‘Maar dat zijn toch allemaal praatjes; geloof je die onzin nou zelf ook, nee toch?’

‘Ik geloof dat hij over bovennatuurlijke krachten beschikt heeft. Als hij een charlatan was geweest, zou zijn naam allang in de vergetelheid zijn geraakt.’

‘Dat beweer ik ook niet; natuurlijk is hij wel een man met charisma geweest, maar de geschiedenis kent meer grote mannen. Wat te denken van de Stichter van de Oudste Stad?’

‘Er is maar één Vredestichter.’

‘En nu geloof je dat je dezelfde vredeskracht kunt krijgen door in het Oog van dat beeld te kijken? Dat is toch ronduit bespottelijk. Er is gewoon een hele mythe om dat beeld gewezen.’

‘Maar de Vredestichter heeft toch voor zijn volgelingen juist op die plek dat Oog achtergelaten. Zij keken daarin en kregen eveneens deel aan zijn kracht.’

‘Ook al zou dat waar zijn, dan nog is er geen enkele garantie dat je die kracht nog steeds zult ontvangen.’

‘Als dat vroeger kon, waarom nu dan niet meer?’

‘In die tijd werden de eerste volgelingen zwaar vervolgd; klaarblijkelijk ontvingen zij de kracht die zij nodig hadden. Tegenwoordig is alles anders geworden; het Land van Eeden is vrij en onafhankelijk.

‘Jij vindt het dus niet meer nodig.’

‘Nee, leef vanuit de kracht die je in je hebt, dat lijkt me meer dan genoeg.’

‘Mij niet. Er moet meer in dit leven mogelijk zijn. Als zijn eerste volgelingen eeuwen geleden over bijzondere gaven beschikt hebben, dan moet dat nu toch ook kunnen. Daar komt bij dat ik ...’

Een enkel moment aarzelt hij.

‘Ja, wat wou je zeggen?’ dringt Joost aan.

‘Wat ik wou zeggen is dat ik nóg een aanleiding heb om naar Agapè te gaan.’ In het kort vertelt hij over de vrouw die hem tot drie keer toe geroepen heeft.

‘Weet je heel zeker dat je niet gedroomd hebt?’

‘Absoluut zeker, ik was klaarwakker en het duurde te kort om weer in slaap te vallen en te dromen. Daar komt bij dat deze ervaring enorm verschilde van een droom. Het was alsof ik in een andere wereld werd getrokken, één die veel intenser is en van een hoger bewustzijn. Nog nooit heb ik zoiets indringends meegemaakt.’

‘Goed, ik moet toegeven dat het bijzonder is wat je meegemaakt hebt. En het zou inderdaad zo kunnen zijn dat je die vrouw in Agapè zult vinden, maar zeker is het allerminst. Zelf zou ik ook echt niet weten wie daar nou mee bedoeld wordt, dus wat dat betreft kan ik je helaas niet helpen. Als ik jou was, zou ik er serieus rekening mee houden dat je haar hélemaal niet in het Land van Eeden aan zult treffen.’

‘Het moet wel zo zijn, het kan gewoon niet anders,’ werpt Stefan tegen.

‘Waarom? Waarom zou ze bijvoorbeeld niet in het Grijze Land te vinden zijn? En als ze misschien niet in het Grijze Westerland te vinden is, dan kan ze eventueel ook nog in het Grijze Noorder- of Oosterland zijn.’

‘Onmogelijk. Het Grijze Land is er te kleurloos voor. Daar waar zij was, was juist volop kleur.’

Met een bezorgde blik ziet Joost hem aan. ‘Ik hoop voor jou, Stefan, dat je geen hersenschimmen najaagt.’

‘Die kracht die ik in het visioen ervaren heb, was reëel en géén hersenschim. Daarom wil ik naar Agapè. Als daar die kracht te vinden is, dan moet op die plek ook de vrouw uit mijn visioen te vinden zijn.’

‘Hm, ik begrijp je redenering wel, maar toch ...’

‘Je vindt me een dwaas.’

‘Nee, nee, dat niet, ik zeg enkel dat je beter niet al te hooggespannen verwachtingen kunt koesteren.’

‘Ach, wij pelgrims, wij zijn in de ogen van de meeste bewoners van het Grijze Land toch allemaal dwazen. Een beetje meer of minder dwaasheid, wat maakt het uit. Waarom Joost, ben jij eigenlijk een pelgrim? Ik heb je nu verteld over mijn motivatie; wat is de jouwe eigenlijk?’

‘Tja, dat is een heel verhaal en je zult mij ook wel een dwaas vinden als je mijn verhaal gehoord hebt, vrees ik. Eh, eens kijken, waar zal ik beginnen?’

‘Neem gerust de tijd en geneer je vooral niet, en dan zullen we eens kijken wie de grootste dwaas is: jij of ik.’

‘Ha, je bent me er een, Stefan. Nou, laat ik maar met het begin beginnen. Eigenlijk is het in mijn leven meestal wel voor de wind gegaan. Ik trouwde een mooie vrouw, kreeg leuke kinderen en had een goede baan. Het leven ging zijn gangetje, totdat er op mijn werk een ingrijpende reorganisatie plaatsvond. Er werden nieuwe afdelingen gevormd en alle oude afdelingshoofden moesten solliciteren naar nieuwe posities.’

In het begin maakte ik me totaal geen zorgen hierover. Mijn afdeling was altijd een van de best functionerende van het hele bedrijf geweest en ik was ervan overtuigd dat ik ook in de nieuwe organisatie verzekerd zou zijn van een goede en verantwoordelijke positie. Niets was echter minder waar. Mijn sollicitatie werd afgewezen met als argument dat ik niet hard en zakelijk genoeg was om als nieuw afdelingshoofd optimaal te kunnen functioneren. Het was een klap in mijn gezicht, dat snap je.’

‘Begrijpelijk, ga verder.’

‘In mijn plaats werd iemand van buiten het bedrijf aangesteld en zelf werd ik op een zijspoor gezet. Mijn salaris werd bevroren en een toekomstige promotie kon ik wel vergeten. De collega’s van mijn oude afdeling hebben nog bij de directie tegen deze gang van zaken geprotesteerd, echter zonder resultaat. Maar daar bleef het niet bij; het ergste moest nog komen ...’

Joost slaakt een diepe zucht en moet even wat wegslikken.

‘Werd je ontslagen?’

‘Nee, het was iets wat ik totaal niet verwacht had.

‘Wat was dan wel het ergste?’

‘Het ergste was dat mijn vrouw mij liet vallen als een baksteen. In plaats van me te steunen vond ze dat ik het aan mezelf te wijten had dat mijn carrière in het slop was geraakt. Met andere woorden: zij verweet mij, net als de directie, dat ik niet hard en zakelijk genoeg was geweest. Ze dacht enkel aan het reputatieverlies en de menselijke kant van de zaak liet haar volkomen koud. En dat gaf me een klap die nog veel harder aankwam dan de dreun die ik op mijn werk opgelopen had.’

‘Had je het echt niet verwacht van je vrouw?’

Met zijn hand strijkt Joost over zijn voorhoofd, waar zich inmiddels een diepe frons op afgetekend heeft.

‘Eh, nee. Ik bedoel, ik was gewend dat ze me altijd steunde, dat wil zeggen in mijn carrière, en ik had ook nu haar steun verwacht. Ik geef eerlijk toe dat ik haar slecht gekend heb. Toen alles voor de wind ging, ja, toen was ze er wel voor mij, maar nu we in een moeilijke tijd terechtgekomen zijn, heeft ze me laten vallen. Het was een ware shock om mezelf te realiseren dat ons huwelijk gebaseerd is geweest op status en salaris in plaats van op liefde en vriendschap.’

‘Zijn jullie gaan scheiden?’

‘Nee, althans ... nog niet. Ons huwelijk is failliet en het is nu maar de vraag wie het faillissement aan gaat vragen, zij of ik. Op het werk heb ik me maar bij de gang van zaken neergelegd. Ik heb nog een paar keer gesolliciteerd, maar op mijn leeftijd – ik ben 52 jaar – vind je niet zo gauw wat anders. Daar is niet veel meer aan te doen. Maar hoe het nu met mijn huwelijk verder moet, is voor mij de grote vraag.’

‘Wil je daarom deze pelgrimsreis maken?’

‘Juist ja, ik heb tijd nodig en rust om de zaken op een rijtje te zetten. Vragen als: ben ik met de verkeerde vrouw getrouwd, en heb ik me op mijn werk altijd voor niets uit de naad gewerkt? Heb ik de verkeerde race gelopen en hoe moet ik het roer omgooien? Tijdens deze reis verwacht ik duidelijkheid te krijgen over hoe mijn leven verder moet. In ieder geval wil ik niet hals over kop een ingrijpende beslissing nemen. En eerlijk gezegd koester ik nog steeds stiekem de hoop dat mijn vrouw wel bij zal draaien gedurende de tijd dat ik weg ben.’

‘Dat hoop ik ook voor jou Joost, echt. Maar nu even wat anders. We zouden, indien jij dat ook wil natuurlijk, samen als pelgrims op kunnen trekken tot aan de Kruisstad: het punt waar de oude en nieuwe pelgrimsroute elkaar kruisen.’

‘Ben je ook alleen Stefan, heb je niemand mee kunnen krijgen op je reis?’

‘Nee, wel geprobeerd, maar niemand van mijn familie en vrienden wou mee. Een vrouw en kinderen, een vaste vriendin heb ik niet, dus ben ik vrij om te gaan en te staan waar ik wil.’

‘Dan zou ik graag met je op willen trekken. Met zijn tweeën is een stuk gezelliger dan alleen en ik denk dat wij het samen wel kunnen vinden.’

‘Goed om te horen. We gaan samen tot aan de Kruisstad; geef me de hand, Joost.’

Terwijl ze elkaar de hand schudden, komt het jonge stelletje uit de tentoonstellingsruimte het dek opgelopen. Het meisje is vol lof over wat ze heeft gezien en praat er enthousiast over met haar partner.

‘En waar slaap je vannacht, Stefan?’ vraagt Joost.

‘Ergens in een stoel, in een overnachtingsruimte met vele anderen. Het is de vraag of er van slapen veel zal komen, maar een hut huren is duur en ik wil mijn spaargeld liever aan andere, dringender zaken besteden, vandaar.’

‘Wat zou je ervan vinden om bij mij in de hut te slapen? Ik heb er eentje gehoord en omdat er geen eenpersoonshut meer over was, heb ik noodgedwongen een tweepersoons moeten huren, dus ...’

‘Dat is een fantastisch aanbod, Joost, dat neem ik met beide handen aan. Moet ik je er nog een kleine vergoeding voor betalen of zeg je –’

‘Welnee, hou jij je geld nu maar voor nuttiger zaken. Ik ben veel te blij dat ik iemand gevonden heb met wie ik een deel van mijn reis kan maken. En wie weet, misschien kan ik je nog wel overhalen om eerst met mij mee naar de Oudste Stad te reizen.’

‘Nee hoor, Joost, maak jezelf wat dat betreft maar geen illusies! Ik wil echt eerst naar Agapè en daar misschien wel blijven ook.’

‘Nou, wie weet wat we nog allemaal mee zullen maken en herzie jij je mening nog wel, je weet nooit!’

Al vroeg in de ochtend is Stefan ontwaakt. Zachtjes kleedt hij zich aan om Joost, die nog ligt te slapen, niet te storen. Wanneer hij zijn spullen ingepakt heeft, gaat hij naar boven. Niets wil hij missen van de aankomst in het Land van Eeden.

Het is fris boven op het dek en de lucht is strakblauw. Witte, vormeloze wolken jagen voorbij, oostwaarts richting het cirkelcontinent. Nieuwsgierig loopt de prille pelgrim naar voren en leunt tegen de reling. Daar in de verte tekent zich een lange, grijze streep af aan de horizon. Eindelijk, de eerste contouren van het land van zijn dromen komen in zicht, maar hij zal nog wat geduld moeten hebben eer er meer details zichtbaar kunnen worden.

Terwijl hij opgaat in de grillige dynamiek van de jakkerende wolkenschaduw op de schuimende zee, wordt hij aangetikt op zijn schouder. Verrast kijkt hij op.

‘Ah ... goedmorgen, Joost, wat ben je vroeg. Ik heb je hoop ik toch niet wakker gemaakt met mijn gestommel?’

‘Dat valt wel mee, ik was al licht aan het slapen. En jij, goed geslapen?’

‘Gaat wel, een beetje eigenaardig gedroomd.’

‘Toch geen nachtmerrie, hè?’

‘Ik weet niet wat ik ervan moet vinden, het was een heel vreemde droom ...’

‘Vertel hem dan eens.’

‘Het was een stralend mooie, heldere dag en ik stond aan het dek, net zoals jij en ik nu. In de verte zag ik een straaljager naderen en dan plots in zee storten. Meteen kwam er een volgende aan. Hij vloog recht op ons schip af, maar werd achtervolgd door een raket en uit de lucht geschoten. Daarna kwam er een derde straaljager deze kant op, die een wijde bocht maakte, hoogte verloor en toen vlak voor onze boot in het water stortte. Zijn vleugel raakte net de boeg en ons schip vloog in brand. Ik rende voor mijn leven, het hele voordek stond in de fik.’

‘Dat noem ik een nachtmerrie, Stefan.’

‘Zou het toch niet iets kunnen betekenen?’

‘Het betekent in ieder geval dat jij niet lekker slaapt op een deinende boot.’ Joost kijkt nog eens speurend om zich heen. ‘Volgens mij is er geen vuiltje aan de lucht.’

‘Straaljagers doen mij anders aan oorlog denken ...’

‘Mijn fantasie schiet helaas tekort, Stefan. Dromen zijn bedrog wat mij betreft; ik vind de dagelijkse realiteit al ingewikkeld genoeg. Maar laten we nou eens niet naar de lucht kijken, maar naar het land voor ons. Ik ben benieuwd hoe het Land van Eeden eruitziet. Het moet een fenomenaal schouwspel zijn, die lange, perfect ronde kustlijn ... Zie jij al wat?’

‘Nou, als je heel goed kijkt, herken je vaag al iets van die cirkelvorm.’

‘Ja, inderdaad, ik zie het nu ook ... Het verhaal doet de ronde dat de Allerhoogste door deze bijzondere creatie een teken heeft willen geven voor iedereen die twijfelt aan zijn bestaan.’

‘Onzin. Net als alle andere continenten is het Land van Eeden gewoon de resultante van natuurlijke processen.’

‘Natuurlijke processen die een cirkelcontinent doen ontstaan?’ vraagt Joost erop door.

‘Ja, waarom niet? Oorspronkelijk waren er twee oude continenten. Miljoenen jaren geleden botste het zuidelijke deel tegen het noordelijke, waardoor dit cirkelvormige supereiland ontstaan is. Tegelijkertijd heeft zich over de hele breedte van het land een hoge bergketen gevormd. Diep onder de aarde is daarna een magmahaard geactiveerd, met als gevolg dat het hele Land van Eeden langzaam maar zeker opgeheven wordt. Een complex breukenstelsel versterkt de perfect ronde vorm van het land.’

‘Is dat de wetenschappelijke verklaring? Neem van mij aan, die kun je straks beter voor je houden wanneer je eenmaal in het Land van Eeden bent. De meeste inwoners daar zullen niet blij zijn met dat soort opvattingen. Zij stellen dat het de hand van de Allerhoogste is die hun land zo gemaakt heeft, en

daar zit ergens wel wat in. Je zult toch moeten toegeven dat het wel heel toevallig is dat de kustlijn zo mooi rond gevormd is.'

'Geloof me, het is maar een natuurfenomeen. Dat het er op de landkaarten zo rond uitziet is alleen omdat het op een bepaalde schaal gekarteerd is. Er zijn wel degelijk baaien en riviermondingen, evenals kliffen waarop ook deze mooie boot, ondanks zijn verheven naam, schipbreuk zou kunnen lijden. En weet jij hoe het land er over een miljoen jaar uitziet? Wij mogen van geluk spreken dat wij nu in deze tijd dit bijzondere natuurfenomeen mogen aanschouwen.'

Het wordt druk aan dek; steeds meer mensen verzamelen zich aan de reling. Er worden foto's gemaakt en de eerste meeuwen zweven alweer boven de boot, wachtend op het brood dat hen toegeworpen gaat worden. Vol verwachting zijn de blikken van de passagiers gericht op het opdoemende Land van Eeden.

De donkergrijze kustlijn wordt steeds beter zichtbaar. De zon staat al hoger en de eerste grotere, helverlichte stapelwolken ontwikkelen zich boven de zwarte heuvels die achter de kustlijn omhoogrijzen. Een witte kartelrand omzoomt het naderbij komende land; meters hoge, onhoorbare golven vinden hun onafwendbare einde op de harde, steile rotsen. Nu eerst is de machtige cirkelvorm van het continent in haar volle glorie te aanschouwen. Recht vooruit lijkt de kustlijn kaarsrecht, maar zowel naar links als naar rechts wijkt hij onmiskenbaar in een perfecte ronding naar de horizon terug.

'Joost, je hebt geen woord te veel gezegd. Ik ben echt onder de indruk,' zegt Stefan bewonderend.

Een kleine inham tussen de hoge, kale rotsen tekent zich af. Aan de rand van de kliffen komt een imposante vuurkubus in zicht, gestreept in de kleuren van het Land van Eeden. Daarachter verschijnen de eerste huizen; kleine stipjes nog, die snel in aantal en grootte toenemen, allen in een perfecte kubusvorm gebouwd.

'Dames en heren, we naderen het Land van Eeden,' schalt de stem van de kapitein over het dek, 'eindbestemming van onze reis. Binnen een kwartier zullen we in de Zwarte Havenstad aanmeren. Ik hoop dat u uw verblijf op *de Hoge Weg* als aangenaam hebt ervaren. Willen alle pelgrims zich straks in de tentoonstellingsruimte verzamelen en daar op mij wachten. Zij krijgen een speciaal bewijs van aankomst, compleet met de nodige stempels.'

Verlangend kijkt Stefan weer naar het voor zich uitstreckende panorama. De kale, donkere kliffen wijken eerbiedwaardig terug, ruimte vrijmakend voor de naderende boot. Nog een of twee flauwe bochten en dan is daar eindelijk de westelijke havenstad. Een monotone verzameling van grijszwarte kubushuizen omzoomt de lange kades. Links in de haven liggen de plezierbootjes en passagiersboten, terwijl rechts de grotere vracht- en containerschepen aangemeerd zijn. De steile rotswanden, geflankeerd door grauwwarte gebouwen, bieden samen met de boten zowel een sombere als idyllische aanblik.

De boot meert aan en de kapitein staat al klaar bij de vitrine om de pelgrims te woord te staan. Ieder van hen ontvangt een pelgrimspaspoort met de eerste stempel als bewijs van aankomst. Nadat zowel Joost als Stefan hun exemplaar in ontvangst hebben genomen, zetten ze eindelijk voet aan wal.

4. Het land van de vier kleuren

Op de kade kijken Stefan en Joost wat onwennig om zich heen. Het wit van de vele meeuwen die overal zweven, doorbreekt een beetje het zwartgrauw van het rotsige heuvelland met zijn donkere kubushuizen. Talloze motor- en zeilbootjes fleuren het geheel enigszins op. Aan de tegenoverliggende oever is een laad- en losterrein, gemarkeerd door indrukwekkende hijskranen. Verder landinwaarts hebben de meeste bewoners zich aan de zonnige noordzijde van het dal gevestigd; daar is ook het centrum van de stad gelegen.

‘Dit is dus het zo bejubelde Land van Eeden, het land van de vier kleuren. Het doet allemaal een beetje naargeestig aan,’ merkt Stefan ietwat teleurgesteld op.

‘Tja, in het Grijs Land was alles grijs en daar werd je ook niet vrolijk van. Maar of dit nu zoveel beter is, dat is maar de vraag.’

‘Dat is zeker maar de vraag. Wacht, daar staat een bord ...’

Welkom in het Land van Eeden;
het einde van een grijs verleden,
het begin van een nieuw bestaan,
voor wie de weg van de kleuren durft te gaan.
Rood, wit, groen en zwart;
vier kleuren zijn bij elkaar gebracht.

Welkom in het zwarte rivierengebied,
het land van het water.

Pal onder de tekst staan naast elkaar twee wapens afgebeeld. Eerst een zwart hoofd als een silhouet tegen een gouden achtergrond, blijkbaar het specifieke wapen van het Zwarte Land. Vervolgens het algemene wapen van het Land van Eeden: een gouden vierluik met bovenaan een witte leeuw en rode stier en onderaan een zwart hoofd met daarnaast een groene arend. Boven het bord wappert aan weerskanten een vlag: links de zwarte van het Zwarte Land met een grote, witte zes middenin, rechts die met de vier kleuren.

‘Wat een eigenaardig wapen van dat Zwarte Land ... Wat vind jij ervan, Stefan, is dat nu een mensenhoofd of het hoofd van een dier?’

Hij komt dichterbij staan en werpt er een lange blik op waarna hij zijn hoofd schudt. ‘Het is mij niet helemaal duidelijk; ik denk van een mens.’

‘Wie gebruikt er nu een zwart mensenhoofd als symbool voor zijn eigen land? Ik vind het maar vreemd, ook die andere symbolen zeggen me niets. Begrijp jij er iets van?’

‘Niet echt, ik heb het wel opgezocht maar krijg tegenstrijdige informatie. Daarom wil ik graag naar de VVV, je weet wel de Vereniging voor Volgelingen van de Vredestichter. Bovendien wil ik een meer gedetailleerde landkaart van het Zwarte Land aanschaffen, want de overzichtskaart die ik heb is te summier.’

‘Akkoord. Kun je tevens een ketting met een boekhanger kopen want die heb je nog niet!’

‘Jij geeft ook niet gauw op, hè? Je weet toch dat ik geen ketting wil?’

‘Je bent nu in het Land van Eeden, Stefan; dus moet je eraan geloven!’

Al ginneppend wandelen ze gebroederlijk over de lange boulevard, die gestaag omhoog voert naarmate de zeearm smaller wordt. Aan het einde gaat hij over in de hoofdweg van de stad. Tegen de lagere rotswanden staan geleidelijk aan meer zwarte kubuswoningen.

‘Bizar, echt alle huizen zijn in dezelfde kubusvorm gebouwd,’ merkt Stefan op. ‘Dat lijkt me toch erg onpraktisch, bovendien is het saai.’

‘Men vindt kennelijk dat het zo hoort. Had jij dat niet ergens gelezen in een folder?’

‘Inderdaad, de drie dimensies van de Kubus vertegenwoordigen de drie fundamenteën van het land: de Vredevorst, de Vredestichter en de Hoogste Agapè.’

‘Waar staat de Kubus in zijn geheel dan voor?’
‘Voor de Allerhoogste zelf.’
‘Maar dat verklaart nog steeds niet waarom er voor een kubusvorm gekozen is. Men had toch ook een balkvorm kunnen nemen, dat lijkt me veel handiger.’
‘Goede vraag, Joost, dat begrijp ik ook niet. Dat moeten we straks dan ook maar eventjes navragen.’
‘Laten we dan maar gauw gaan.’
‘Wacht even, ik wil graag zo’n huis eens van dichtbij bekijken.’ Meteen steekt hij de straat over, schoorvoetend gevolgd door Joost.
‘Mijn vermoeden was juist; het is inderdaad basalt, een tamelijk donkere variant. Zou het land hier zijn naam aan ontleend hebben?’
‘Dat vraag ik me af. Gitzwart is het nou ook weer niet, er zitten behoorlijk wat meer grijs getinte stenen tussen. Als dit het criterium zou zijn, hadden ze het hier voor hetzelfde geld het Grijsze Land kunnen noemen.’
‘Dat lijkt mij ook.’
‘Kom Stefan, we moeten opschieten. Het is al laat in de ochtend en zoveel tijd hebben we nu ook weer niet, als we tenminste vandaag nog ver genoeg willen komen om de volgende plaats te halen.’
‘Dat is wel de bedoeling, ja.’
Beiden zetten er stevig de pas in; al snel zien ze de bekende vlaggen wapperen. In het VVV-kantoor komt er direct een medewerker aangelopen.
‘Heren, waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’
‘Een goede landkaart van het Zwarte Land graag, zo gedetailleerd mogelijk,’ antwoordt Stefan.
‘Ik zie dat jullie pelgrims zijn; al een idee welke route jullie willen gaan?’
‘Jazeker, we willen door het Zwarte Land via de Eerste Groene Stad naar de Kruisstad.’
‘Dan raad ik jullie aan om deze kaart te kopen; het is wel de duurste, maar hij is het meest gedetailleerd en voorzien van een zo compleet mogelijke lijst van overnachtingadressen, stempelposten en VVV-bureaus, allemaal zaken die belangrijk zijn voor pelgrims.’
‘Mag ik even kijken ... ja, dat ziet er goed uit.’
‘Hebben jullie al de benodigde papieren en stempels?’
‘U bedoelt een pelgrimspaspoort? Dat hebben we al bij het verlaten van de boot gekregen.’
‘Uitstekend. Zijn jullie ook op de hoogte van het feit dat er verschillende statussen te verdienen zijn voor hen die zich in Agapè willen gaan vestigen?’
‘Ja,’ antwoordt Stefan. ‘Maar het fijne weet ik er niet van.’
‘En u, meneer?’
‘Ik ben niet van plan om naar Agapè te reizen, ik ben op reis naar de Oudste Stad.’
‘Desondanks zou ik u willen aanraden om hier wel een pelgrimsstatus aan te vragen, ook al gaat u in de eerste plaats naar de Oudste Stad. Wie weet heeft u ná het bezoek aan deze stad alsnog het verlangen om als pelgrim naar Agapè verder te trekken. In dat geval kunt u altijd nog gebruik maken van uw aanvraag, die zeker gehonoreerd zal worden.’
Joost knikt kort. ‘Laat ik dat dan maar doen, je weet nooit ...’
‘Dan zal ik jullie uitleggen hoe het allemaal in zijn werk gaat. Hoe hoger je pelgrimsstatus hoe gemakkelijker het is om een voorlopige en daarna zelfs een definitieve verblijfsvergunning te krijgen. Het is daarom van belang dat je nu al weet voor welke status je gaat. Een voetpelgrim krijgt namelijk een andere en hogere status dan een fietspelgrim. Weten jullie al hoe jullie gaan, te voet of met de fiets?’
Te voet, dat is een uitgemaakte zaak, nietwaar Joost?’
‘Ja, dat staat voor ons vast.’
‘Dat is dan duidelijk. Verder is het noodzakelijk dat je, voordat je de Gele Rivier bereikt hebt, besloten hebt hoe je de oversteek wilt maken: zwemmend of met de boot, want ook deze factoren bepalen je uiteindelijke pelgrimsstatus. Bedenk wel dat zwemmen een hogere status oplevert.’
‘Wat heeft dat ermee van doen?’ wil Joost weten.
‘De Vredestichter is de Gele Rivier ook zwemmend overgestoken. Een waarachtige pelgrim volgt zijn voorbeeld na.’

‘Is die oversteek dan wel veilig?’ informeert Stefan wantrouwend.
‘Er staat bijna geen stroming en de breedte is maar 150 meter. Bovendien worden de zwemmers vanuit een boot begeleid.’
‘Nou, dat wordt voor mij zwemmen, daar hoef ik niet lang over na te denken.’
‘In dat ijskoude water? Ik heb niet eens zwemspullen bij me,’ sputtert Joost tegen.
‘In water kouder dan twaalf graden wordt niet gezwommen en voor een wetsuit kan gezorgd worden.’
Er valt een stilte; zijn vriend lijkt nog steeds niet overtuigd.
‘Denken jullie er nog maar eens goed over na. Ik pak alvast de aanvraagformulieren. Kijk ...’ Hij legt de papieren op de balie zodat de pelgrims mee kunnen lezen. ‘Hier kunt u aankruisen voor welke status u wilt gaan. A is de hoogste status, B1 en B2 zijn gelijkwaardig en C is de laagste status.’

A. Voor voetpelgrims die de Gele Rivier overzwemmen;

B1. Voor voetpelgrims die de Gele Rivier overvaren;

B2. Voor fietspelgrims die de Gele Rivier overzwemmen;

C. Voor fietspelgrims die de Gele Rivier overvaren.

‘Zodra jullie je keus definitief gemaakt hebben, kruis je aan voor welke status je gaat en lever je het formulier in bij de dichtstbijzijnde stempelpost. Je kunt ook een account aanmaken en online je voorkeur aangeven of eventueel wijzigingen doorgeven.’

‘Okay. Dan hebben we nog een aantal vragen,’ vervolgt Stefan. Dat zwarte hoofd in het wapen van het Land van Eeden staat ongetwijfeld symbool voor jullie Zwarte Land, maar de betekenis ervan ontgaat ons.’

‘Het hoofd verwijst naar de Zwarte Vaders, die in de voetsporen van de Vredestichter treden. Het zwart bepaalt ons bij onze zonden, die de Vredestichter op zich genomen heeft met het doel de mensheid te redden en eeuwig leven te geven. Maar wacht, ik heb hier nog een folder waarin het een en ander uitgelegd wordt ... alstublieft.’

Zorgvuldig bergt Stefan de brochure en het aanvraagformulier op in zijn jaszak.

‘Klopt het dat de zes in de vlag verwijst naar het Oudste Volk?’ informeert Joost geïnteresseerd.

‘Ja, het cijfer staat symbool voor het Oudste Volk; aan hen is immers als eerste geopenbaard dat de wereld in zes dagen geschapen is.’

‘Geloven ze dat hier echt?’ vraagt Stefan ongelovig.

‘Officieel wel, maar ik moet er wel bij zeggen dat de meeste inwoners van ons land sceptisch hierover zijn.’

‘Gelukkig.’

‘Het is ook meer uit traditie dat de zes nog in de vlag staat, uit respect voor het Oudste Volk, waar het Zwarte Land uit voortgekomen is,’ legt de medewerker geduldig uit.

‘Ik begrijp het.’

‘Nog meer vragen?’

‘Jazeker,’ neemt Joost weer het woord. ‘Waarom zijn de huizen allemaal in een kubusvorm gebouwd en waarom bijvoorbeeld niet in een balkvorm? Dat zou toch veel praktischer zijn, of niet soms?’

‘Nee meneer, het gaat hier niet in de eerste plaats om het praktische nut. Het gaat om de symboliek die eraan verbonden is. De drie dimensies van de Kubus staan voor de Vredevorst, de Vredestichter en de Hoogste Agapè, dat weet u misschien wel ...’

‘Ja, ja, ik weet het, maar een balk heeft toch ook drie dimensies.’

‘In geval van bijvoorbeeld een balk zou de hoogte symbool kunnen staan voor de Hoogste Agapè,’ mengt Stefan zich in de discussie. ‘Dat is toch veel logischer?’

‘Mooi gevonden, maar zo werkt het niet,’ antwoordt de medewerker glimlachend. ‘Kijk, de Kubus zelf staat voor de Allerhoogste, die zich op drie manieren kan manifesteren.’

‘Begrijp ik het goed dat de Allerhoogste drie vormen aan kan nemen?’ concludeert Joost wat onzeker.

‘Dat is helemaal juist. De Allerhoogste kan gezien worden als één wezen met drie personen. Deze drie personen zijn de verschijningsvormen van de Allerhoogste; ze zijn verschillend van elkaar, maar tevens

volkomen gelijkwaardig. Het zijn de Vredevorst, de Vredestichter en de Hoogste Agapè, drie aparte personen en alle drie even belangrijk. Net zoals bij een kubus de hoogte, lengte en breedte drie verschillende dimensies zijn, maar toch precies aan elkaar gelijk. Deze uiterst belangrijke symboliek wordt in onze kubushuizen treffend tot uiting gebracht, en daar hechten wij in ons land grote waarde aan. Begrijpt u het nu?’

‘Ja, het is me duidelijk hoewel ik het uiterst vreemd vind, maar goed, misschien went dat nog wel ...’

‘Zijn er nog meer kwesties waar u problemen mee heeft?’

‘Nee, dit was het wat mij betreft wel,’ zegt Stefan vlug, ‘of had jij nog meer vragen, Joost?’

‘Ja, dat heb ik zeker,’ antwoordt Joost met een grote grijns op zijn gezicht en hij legt vastberaden zijn hand op Stefans schouder. ‘Mijn vriend hier heeft dringend behoefte aan zo’n mooie ketting met boekenhanger, zodat iedereen in dit land kan zien dat hij een pelgrim is.’

‘Ah, nee Joost, nee, daar begin ik niet aan, vergeet het nu maar. Dáár heb ik echt geen zin in!’

‘Luistert u maar niet naar hem, meneer,’ gaat Joost onverstoord verder. ‘Hij wil juist heel graag een pelgrimsketting en ziet het nut er ook van in, maar hij heeft nog een beetje last van schaamtegevoelens. Die gaan wel over zodra hij wat langer in het land is; laat u maar zien wat voor kettingen u allemaal in huis heeft.’

‘Uw metgezel heeft gelijk, het dragen van een ketting is heel nuttig. Hoe eerder de bewoners zien dat u een pelgrim bent des te beter het voor u is. En we hebben allerlei soorten: lichte, zware, met een lint of juist zonder. Loopt u maar even mee, dan zal ik ze laten zien.’

Nog hevig tegenstribbelend geeft Stefan toe. Zeer tegen zijn zin in kiest hij ten slotte voor een smal lint met een lichte boekenhanger, zodat bij het dragen ervan zo min mogelijk hinder ondervonden wordt. Wanneer ze naar de kassa lopen om af te rekenen, trekt Joost zijn portemonnee.

‘Doen we samsam?’ stelt Stefan voor.

‘Nee, deze keer betaal ik. Jij bent de volgende keer aan de beurt, goed?’

Zodra de twee weer buiten staan, houdt Stefan stil. Met een pontificaal gebaar wijst hij naar zijn lint met boekenhanger en kreunt: ‘Het ziet er niet uit! Joost, je hebt me erin geluist, maar zo gauw als ik kans zie om wraak te nemen, ben je de klos, dat beloof ik je!’

Zijn vriend barst in schaterlachen uit. ‘Ja hoor, Stefan, ik had niet anders verwacht. Maar ik moet zeggen: het staat je bijzonder goed en je zult er geen spijt van hebben dat je hem draagt, let op mijn woorden!’

Na het VVV-gebouw achter zich gelaten te hebben, gaan de twee reizigers meteen op zoek naar een van de vele eetgelegenheden die de stad rijk is. Spoedig vinden ze een gezellig en knus restaurant in het centrum van de stad. Gezeten aan een tafeltje bij het raam spreidt Stefan de landkaart uit. ‘Eindelijk een voortreffelijke kaart; eens kijken hoe we willen gaan lopen ...’

Met zijn vinger wijst hij de pelgrimsroute aan, die via de Eerste Groene Stad naar het Groene Land leidt. Alle weggetjes, wegen, paden staan keurig aangegeven, waarbij de route voor de pelgrims apart ingekleurd is.

‘Wanneer we er nu van uitgaan dat we ongeveer vijf kilometer per uur kunnen lopen, dan moet het toch mogelijk zijn om elke dag zo’n twintig kilometer af te leggen, denk je ook niet, Joost?’

‘Zo’n vier tot vijf uur per dag lopen, ja, dat moet zelfs voor mij wel te doen zijn.’

‘Als ik zo de afstanden bekijk, is het haalbaar om in één maand tijd de Eerste Groene Stad te bereiken. Van daaruit verwacht ik dat het nog een maand zal duren voordat jij in de Oudste Stad en ik in Agapè aangekomen zijn.’

‘We zullen er dus ongeveer twee maanden over doen voordat we ons einddoel bereiken?’

‘Dat verwacht ik wel, ja. Valt het je tegen?’

‘Nee, dat niet, maar je gaat dan wel uit van het gunstigste scenario, denk ik. Tegenslagen of onvoorziene omstandigheden zullen er ongetwijfeld toe leiden dat de reis langer gaat duren. Ga maar uit van twee tot drie maanden, dat lijkt me reëler.’

‘Ja, daar zou je weleens gelijk in kunnen hebben.’

‘Bovendien vind ik dat we ons niet op moeten laten jagen. Je gaat maar één keer in je leven op pelgrimsreis; laten we dus proberen om er zoveel mogelijk van te genieten.’

‘Zo is dat, Joost, dan komen we maar wat later aan.’

‘Gelukkig heb ik drie maanden verlof gekregen, met een eventuele uitloop van een maand.’

‘Mooi; nou dan moet het volgens mij wel te doen zijn.’

‘Dat dacht ik ook. Zeg, we hebben toch een folder van het Zwarte Land meegenomen? Die zou ik nu graag willen gaan lezen.’

‘Oh ja, de mijne heb ik hier. Eens kijken ...’

Van harte welkom in het Zwarte Land, het land van het water. Ons Land dankt zijn naam aan de donkere lava, die is afgezet gedurende een lange periode van grote vulkanische activiteit, tot een paar duizend jaar geleden. Een klein aantal vulkanen is nog altijd actief, overigens zonder dat ze veel gevaar opleveren voor de inwoners. Het eeuwenlang brandende vuur van de basaltvulkanen kan zelfs – onder begeleiding van een gids – veilig bewonderd worden. Ook de oogverblindende schoonheid van de besneeuwde toppen van de uitgedoofde, oostelijke vuurbergen zijn een bezoek meer dan de moeite waard.

U bezoekt echter niet in de eerste plaats het land van de vulkanen, maar veeleer dat van het water. Gedurende elk seizoen van het jaar kan het bij tijden langdurig en hard regenen en op hoger gelegen plekken ook stevig sneeuwen. Waterlopen, van smalle beekjes tot imposante brede waterstromen, doorsnijden het land van de zwarte aarde. Een aantal van hen mondt uit in uitgestrekte meren, die in de zomer een ideale locatie voor watersporters zijn.

Laat de adembenemende schoonheid van de natuur u er niet van weerhouden om een bezoek te brengen aan onze hoofdstad, de zwarte parel die gelegen is tussen enkele van de hoogste vulkanen. Hier vindt u de residentie van onze Zwarte Vader, uniek in zijn soort en reeds eeuwenlang een belangrijke trekpleister voor vele pelgrims.

Door de eeuwen heen hebben de Zwarte Vaders met hun persoonlijke, wijze visie op het leven en werk van de Vredestichter, velen weten te inspireren. Centraal in het Zwarte Land staat de dood van de Vredestichter, die gestorven is om de zonden van de mensheid op zich te nemen en ons een plaats in de hemel te bereiden. Om daar te komen moeten wij hem liefhebben met ons hele hart, ziel en verstand. De Zwarte Vaders zijn speciaal door de Vredestichter aangesteld om leiding te geven aan al zijn volgelingen overal in de wereld, met het doel hen tot het eeuwige leven te leiden. Wij spreken de hoop uit dat velen gered zullen worden.

‘Sjonge, die vulkanen zou ik weleens van dichtbij willen zien,’ mijmert Stefan, nadat hij de folder met zijn prachtige foto’s van woeste waterstromen en vurige erupties helemaal doorgebladerd heeft. ‘Wat jammer nu dat de door ons uitgestippelde route niet de Zwarte Hoofdstad aandoet. We zouden de route eventueel kunnen aanpassen, kijk ...’

De landkaart wordt weer opgevouwen en Stefan volgt met zijn vinger een andere weg, die dicht in de buurt van de hoofdstad met zijn vulkanen komt. ‘Er zijn meer pelgrims die er speciaal een omweg voor maken om de Zwarte Hoofdstad met zijn vulkanen te zien. Wat vind jij ervan, Joost?’

‘Mij niet gezien, hoe graag ik het ook zou willen. Ik ben bang dat ik er te weinig tijd voor zal hebben, aangezien ik ook een paar weken in de Oudste Stad door wil brengen. Daarom wens ik mezelf te houden aan de klassieke pelgrimsroute.’

‘Hm, ja, ik begrijp het ... Ach ja, een mens kan nou eenmaal niet alles krijgen zoals hij het hebben wil. Bovendien is die andere route veel drukker en toeristischer dan de onze.’

‘Niets voor mij, al die drukte.’

‘Goed, dan houden we het bij ons oorspronkelijke plan.’

‘Laten we nu maar eens vertrekken; heb jij de openingstijden van die herberg kunnen vinden waar we naartoe willen?’

‘Ja, dat was geen probleem, hij moet nou ook al – ondanks het vroege seizoen – open zijn. Het is ongeveer vijftien kilometer lopen, maar we moeten bergop, dus dat zal wel zwoegen worden!’

Nu hun honger is gestild en de route uitgestippeld, gaan Stefan en Joost weer monter op weg. Het centrum ligt al spoedig achter hen, maar het duurt een tijdje voordat ze de buitenwijken doorkruist hebben. Zo zoetjes aan raken de pelgrims steeds verder verwijderd van de drukke hoofdweg. Het rumoer van het verkeer begint plaats te maken voor geluiden uit de natuur, zoals het krijsen van enkele verdwaalde meeuwen, het ruisen van de wind, en eenmaal buiten de bebouwde kom het geluid van hun voetstappen op de keien en het gruis.

‘Hè, eindelijk rust, dat loopt een stuk prettiger. Wat is de begroeiing toch schaars; er zijn bijna geen bomen of struiken,’ merkt Stefan op.

‘Het is hier nogal verlaten, maar kijk daar eens ...’ Joost wijst met zijn linkerhand naar de rand van de weg, waar een eindje verderop een kleine houten nis staat.

‘Wat is dat nou, toch een levensteken?’

Onder een primitief houten afdakje is een beeld geplaatst, met wat bloemen ervoor.

‘Het is een vrouw met een kind; wat zou het kunnen betekenen?’

‘Geen idee, maar bijzonder is het wel ...’

‘Is dat misschien de vrouw die jij zoekt, Stefan?’

‘Nee, ze lijkt er in de verste verte niet op. Deze vrouw is jong en die ik gezien heb, was van middelbare leeftijd. Maar toch doet het me wel wat; er gaat een bepaalde rust en vrede van haar uit.’

‘Misschien een teken dat je op de goede weg bent?’

‘Wie weet, hoopgevend is het zeker.’

De wandelaars hervatten hun tocht. Het pad voert omhoog, soms nauwelijks merkbaar, dan weer behoorlijk steil. De zwarte, stenige aarde is bedekt met een niet geheel gesloten grastapijt, waarbij de vochtminnende pitrus overvloedig aanwezig is. Minder in het oog springend zijn het schuchtere geel en paars van speenkruid en hondsdrif; alleen de ranke sleutelbloem laat zich hier niet zien.

Ondanks de frisse wind begint Stefan te zweten; met een blik achterom stelt hij vast dat zijn metgezel eveneens afziet. Boven op het plateau houdt hij halt. Wat waait het hard, de wind heeft hier vrij spel. Met een zucht van verlichting laat hij zijn rugzak van zich afglijden en kijkt om zich heen.

Eindelijk geeft het Zwarte Land zijn geheimen prijs. Zwarte kubusboerderijen staan als schaakstukken strategisch over de velden verspreid, als waren zij daar door een hogere hand gepositioneerd. Het eentonige vaalgroen van de weidse graslanden wordt onderbroken door kuddes traag bewegende schapen. In de verte verrijzen de eerste vulkaankegels: de steilere delen van de hellingen zwart of grijs, de lagere geelgroen uitgeslagen door gras of mos. Reusachtige, slapende vuurmonsters zijn het; ze lijken ieder moment te kunnen ontwaken.

Terwijl hij geniet van het panorama, voegt Joost zich al hijgend en puffend bij hem en laat de bepaking van zijn rug ploffen.

‘Fijn dat je even hebt gewacht,’ zegt hij eenmaal op adem gekomen. ‘Mijn conditie is niet optimaal, ik heb te weinig geoefend. Ik hou je toch niet te veel op?’

‘Maak je geen zorgen, voor mij valt het ook bepaald niet mee. Heb je al gezien hoe mooi het uitzicht hier is?’

Joost kijkt kritisch om zich heen. ‘Hm, wel een beetje kaal.’

‘Een beetje? Dat is nog zacht uitgedrukt. Er is bijna geen bebossing, ondanks dat de vulkaangrond wel vruchtbaar is. Oorspronkelijk moet er veel meer begroeiing geweest zijn. Waarschijnlijk hebben de bewoners te veel gekapt.’

‘Ik had het me anders voorgesteld.’

‘Tja, brochures spiegelen het altijd mooier voor dan het is. Toch heeft het geheel wel een zekere charme.’

Zwijgend rusten de twee pelgrims wat uit in de luwte van een grote zwerfkei, totdat Stefan als eerste de stilte doorbreekt. ‘Het is al halfdrie, hoog tijd om weer eens op te stappen. We hebben nog een paar uur te gaan voordat we de eerste herberg zullen bereiken. Wat denk je ervan, Joost, ben je genoeg uitgerust?’

‘Nou, vooruit dan maar.’

Moeizaam komt zijn vriend overeind en gaat op weg over de uitgestrekte, golvende hoogvlakte. Voordat Stefan hem volgt, laat hij zijn blik nog eenmaal over het landschap gaan. Helemaal in het westen, boven de zee, is het nog steeds onbewolkt. De vierkleurige vuurkubus, de meest westelijke grenspaal van het Land van Eeden, baadt in het zonlicht. Landinwaarts hebben cumuli zich samengepakt. In het oosten is het wolkendek reeds gesloten en zijn de eerste valstrepen al zichtbaar. De toppen van de vulkanische bergrug worden aan het oog onttrokken door de breder wordende neerslaggordijnen. Met een beetje geluk houden ze het vandaag nog droog.

5. De eerste Vaders

‘Wegens verbouwingswerkzaamheden gesloten,’ leest Joost hardop voor van het bord dat boven de ingang van de herberg hangt.

‘Nee hè, dit kan toch niet waar zijn!’ roept Stefan ontzet uit.

Vermoeid en verkleumd staan de pelgrims in de stromende regen voor een herberg, die zo te zien geruime tijd geleden in een bouwput is veranderd. Het is al laat in de middag en de bouwvakkers zijn nergens te bekennen.

‘Stom van ons, we hadden eerst moeten bellen om te informeren of er wel plaats was. We hebben te veel op de lijsten van de VVV-bureaus vertrouwd. Dat moeten we de volgende keer beter aanpakken, Joost!’

Zijn metgezel schudt misnoegd zijn hoofd. ‘Wie verwacht er nu zoiets? De meeste overnachtingsadressen zijn open van begin april tot eind oktober. Het is nog vroeg in het seizoen en dan is er meestal plaats genoeg.’

‘Ja, maar er kunnen zich altijd onverwachte omstandigheden voordoen, zoals deze. De volgende keer bel ik van tevoren, dat is de les die ik hiervan leer.’

‘Afgesproken, maar daar schieten we nu niets mee op. Wat moeten we nu? Het weer zit vandaag ook niet bepaald mee.’

‘Nee, dat is wel zo; alle pech komt weer eens tegelijkertijd.’

De derde week van hun pelgrimsreis is aangebroken en het weer is omgeslagen. De fraaie, blauwe luchten met hun enorme stapelwolken zijn verdwenen om plaats te maken voor een langzaam dichtsmerende, grijze wolkenlucht. Vanochtend hebben ze het nog even droog gehouden, maar al snel is het gaan miezeren en geleidelijk aan is de regen steeds heftiger geworden.

‘We moeten maar niet te veel mopperen Stefan, want we hebben ook veel mooie dagen gehad. Per slot van rekening is dit het land van het water en kan het in deze streek niet lang droog blijven.’

‘Ja, je hebt gelijk, maar het front komt wel op een beroerd moment, net nu deze stomme herberg gesloten is!’

Met een harde klap zet Stefan zijn rugzak op de grond. Nog steeds neemt hij zichzelf kwalijk dat hij niet van tevoren even geïnformeerd heeft, maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer. ‘We zullen verder moeten trekken, er zit niets anders op,’ antwoordt hij ontstemd.

‘Kunnen we de volgende herberg nog halen, denk je, of is er misschien een eenvoudig pension of zo in de buurt?’

‘Wacht Joost, even een droog plekje zoeken en dan zal ik eens zien ... Onmogelijk, de volgende herberg ligt te ver weg. Het enige wat we kunnen doen, is verder gaan en hopen dat we ergens een boerderij tegenkomen waar we onderdak kunnen vragen. Als de bewoners van dit land echt zo gastvrij zijn tegenover pelgrims zoals er beweerd wordt, moet dat wel lukken.’

‘Het probleem is dat het hier allemaal zo afgelegen en eenzaam is en van die paar dorpen die we onderweg tegengekomen zijn, waren verscheidene ook nog eens onbewoond en verlaten.’

‘Vind je het gek, zelf zou ik ook niet graag op zo’n kale, desolate vlakte willen wonen ... Maar goed, laten we niet te veel praten en gauw op weg gaan ... het wordt afzien, vrees ik.’

Opgejaagd door de aantrekkende zuidenwind sjokken de reizigers voort over de mistroostige heuvels. Steeds weer nieuwe neerslagsluiers maken zich los uit de regenmist. Hun vormeloze, spookachtige gestalten spoeden zich langs de pelgrims om een tiental meters verder weer op te lossen in de steeds donker wordende, grijze wolkenbrij. Ondanks zijn waterdichte regenpak voelt Stefan het regenwater langzaam langs zijn nek naar beneden sijpelen en ook zijn voeten houden het niet langer meer droog. Daar komt bij dat de vermoeidheid zijn tol begint te eisen.

Na een tijdje stilzwijgend voortgezwoegd te hebben, bereiken ze een van de vele rivieren die het land rijk is. Een eenvoudige, stalen constructie aan het begin van een meer scheidt hen van de overkant. Aan de overzijde laat Joost zich afgepeigerd langs de kant van de weg neerzakken.

‘Het is al laat, Stefan, en we hebben nog steeds geen onderkomen voor de nacht. Onderhand is mijn energie bijna op; veel langer lopen red ik echt niet meer.’

‘Nog even doorzetten, ik geloof dat ik in de verte iets zie wat op een boerderij lijkt. Misschien kunnen we daar terecht.’

Het begint al te schemeren wanneer ze bij de inrit van een boerenhoeve arriveren. Pal voor hen staat een niet al te grote schuur met rechts daarvan het hoofdgebouw. Het hek is niet afgesloten en enigszins onzeker betreden de twee het verlaten erf.

‘Het ziet er nogal eenzaam uit, zou deze boerderij ook onbewoond zijn?’ vraagt Joost zich hardop af.

‘Laten we aanbellen, we merken het gauw genoeg.’

De bel geeft wel geluid, maar opengedaan wordt er niet. Alle ramen zijn onverlicht en de voordeur blijkt op slot. Stefan belt nog een keer, maar er komt weer geen respons.

‘Wat nu?’ Voor het eerst klinkt er wanhoop in zijn stem door.

‘Verder lopen lijkt me onverstandig,’ stelt Joost nuchter vast. ‘Het is zo meteen donker en dan zie je geen hand voor ogen op die onverlichte landweggetjes. Bovendien ben ik doodop van de lange dag en ik geloof dat ik een blaar opgelopen heb; de hak van mijn voet doet al een tijdje zeer.’

‘Laten we eens bij die schuur kijken, misschien is die open.’

Behoedzaam trekt Stefan aan de deur; piepend en krakend gaat het gevaarte open. Ze staren in een donker hol. Met hun telefoons lichten ze wat bij en zien dat de schuur leeg staat. Op de grond ligt wat stro.

‘Tja, het lijkt erop dat ook deze bewoners weggetrokken zijn. Wat denk je ervan?’

‘Het moet maar. Ik had liever wat meer comfort gehad, maar ik ben bekaf.’

Zuchtend en steunend ontdoet zijn vriend zich van het gewicht van zijn imposante rugzak. Nog steeds twijfelend of ze er wel verstandig aan doen om hier te overnachten, volgt Stefan zijn voorbeeld. Het is vervelend maar hij ziet echt geen andere uitweg. In ieder geval zijn ze nu beschut tegen de wind, regen en kou. Hij schraapt wat stro bij elkaar; het spul is oud en ruikt muf. Zo goed en zo kwaad als het kan, improviseren de pelgrims een slaapplek. Hun natte kledingstukken spreiden ze uit in de ijdele hoop dat ze morgen weer droog zullen zijn. Na nog wat van de oude proviand uit hun rugzakken gegeten te hebben, besluiten ze het er maar op te wagen.

‘Nou, dat was me het dagje wel, Joost.’

‘Ja, pelgrim zijn is niet altijd even leuk. Laten we hopen dat het weer morgen beter wordt. Welterusten.’

‘Welterusten,’ klinkt het uitgeblust vanaf de andere kant van de duisternis.

In een mum van tijd zijn de uitgeputte reizigers onder zeil.

‘Woef, woef, woef.’

Wat is dit?

‘Woef, woef, woef.’ Het onophoudelijke geblaf van een hond trekt Stefan uit zijn diepe droomwereld naar de harde realiteit. De schuurdeur is nog gesloten, maar allerlei geluiden van buitenaf dringen naar binnen. Inmiddels is ook Joost door het geblaf gewekt. De twee pelgrims doen hun uiterste best om zich in het donker te oriënteren, maar dat valt niet mee. Van buiten horen ze een mannenstem; met een ferme ruk wordt de deur opengetrokken en een verblindende lichtstraal van een zaklantaarn maakt over en weer oogcontact met de geschrokken reizigers.

‘Wat moet dat hier! Eruit!’ bijt een woedende stem hen toe.

De lichtstraal maakt het onmogelijk uit te maken wie ze tegenover zich hebben. Slaapdronken staan de twee op, waggelend als ganzen begeven ze zich een voor een naar buiten. Het is droog, maar pikke-donker; het moet al laat zijn.

Ondertussen blijft de hond maar blaffen, totdat hij door de man tot stilte wordt gemaand. Over en weer monstert hij Stefan en Joost met zijn zaklamp. ‘Wat doen jullie hier?’ snauwt hij.

‘We zijn pelgrims, we dachten dat de boerderij verlaten was ...’

Er staat een auto op het erf en de lichten in de boerderij zijn al aangestoken, een vrouw komt naar buiten gelopen. De man kijkt nogmaals naar de twee slaperige pelgrims, het lijkt alsof hij zijn tong verloren heeft. Opnieuw richt Stefan het woord tot hem.

‘Het spijt ons heel erg, maar het regende verschrikkelijk en we zochten een slaapplek voor de nacht.’

‘Nee, het spijt mij. Ik had niet zo mogen reageren. Mag ik jullie uitnodigen om binnen te komen?’

Verbaasd kijken Stefan en Joost elkaar aan.

De boerin is inmiddels naast haar man gaan staan en ziet hem vragend aan. ‘Goed volk, Klaartje,’ zegt hij, ‘het zijn pelgrims en ze zochten onderdak voor de nacht. Omdat ze dachten dat onze boerderij verlaten was, zijn ze maar zolang in de schuur gaan liggen. Wil jij even wat warme melk voor hen klaarmaken?’

‘Maar natuurlijk, komen jullie maar met mij mee. En ik heb ook nog wel wat te eten voor jullie, mochten jullie honger hebben.’

‘Dat slaan we niet af, we hebben honger als een paard!’

Opgelucht en verwachtingsvol lopen de twee vrienden achter de vrouw aan, richting het hoofgebouw, en even later stappen ze in het licht van een ruime en gezellige keuken.

‘Kom gerust verder, pak een stoel en schuif aan.’

Het duurt niet lang of ze zitten te genieten van een heerlijke kop hete chocolademelk met een dikke plak zelfgebakken cake.

‘Ik moet mij verontschuldigen,’ begint de boer, ‘ik dacht dat jullie rondzwervende bandieten waren en die stelen alles wat los of vast zit. Toen ik de rugzakken zag, begon ik te twijfelen. Jullie tongval bevestigde dat jullie niet van hier zijn.’

‘We komen uit het Grijs Westerland,’ antwoordt Stefan. ‘Het is vervelend dat we u zo aan het schrikken gemaakt hebben; we dachten echt dat deze boerderij verlaten was, net als zovele anderen onderweg.’

‘Ik begrijp het. Waar willen jullie naartoe?’

‘Mijn vriend Joost is op weg naar de Oudste Stad en zelf ga ik naar Agapè. Tot aan de Kruisstad willen we samen optrekken.’

‘Ik zou graag meer willen horen over jullie reis, maar het is nu al laat. Kunnen wij jullie een slaappleaats aanbieden? We hebben nog wel een gastenkamer, daar is het beter overnachten dan in dat vieze stro.’

‘Heel graag!’ reageren Stefan en Joost spontaan tegelijkertijd.

‘En hoe zouden jullie het vinden om morgen nog een dagje bij ons te blijven?’ stelt de boer voor. ‘Het is hier nogal eenzaam, onze kinderen zijn het huis uit en mijn vrouw en ik stellen het gezelschap van pelgrims altijd op prijs. En dan kunnen jullie morgen uitslapen en bijkomen van alle inspanningen.’

‘Een dag rust zou mij wel goed uitkomen, dus dat aanbod neem ik van harte aan,’ antwoordt Joost dankbaar.

‘En jij, Stefan?’

‘Een dagje vrijaf? Top!’

‘Heel goed!’ Van genoegten wrijft de boer zich in zijn handen. ‘Daar zullen jullie geen spijt van hebben, dat beloof ik jullie. Mijn vrouw is een uitstekende kokkin en zal jullie zeker verwennen. Maar nu moet ik snel naar bed, want ik moet morgen weer vroeg op.’

Een bed? Waar is de stal gebleven? O ja, hij is te gast op de hoeve ... Hoe laat zou het zijn? Stefan is zojuist wakker geworden en rekt zich behaaglijk uit. Als hij dan op zijn horloge kijkt, schrikt hij zich een hoedje; is het al zo laat?

Hij kijkt eens naar zijn vriend, die duidelijk nog in een diepe slaap verzonken is. Zachtjes staat hij op en loopt naar het raam; één blik naar buiten en hij weet genoeg. Het weer is opgeklaard en de zon schijnt zelfs. Er is geen tijd meer te verliezen, de boer en boerin zullen zich vast wel afvragen waar ze blijven. Vlug kleedt hij zich aan en gaat naar beneden. In de woonkeuken treft hij de gastvrouw aan, die druk in de weer is met voorbereidingen voor de lunch, voor als straks haar man van het land thuiskomt.

‘Goedemorgen, Stefan, goed geslapen ...? Als je even geduld hebt, het middageten is bijna klaar.’

‘Dus het ontbijt heb ik gemist, ik heb gewoon een gat in de dag geslapen!’

‘Je zult het wel nodig gehad hebben, waar is Joost?’

‘Die ligt nog heerlijk te pitten.’

‘Dan hoop ik dat hij gauw wakker wordt, want dan kan hij met ons mee-eten.’

Met een klap hoort Stefan de achterdeur van de bijkeuken dichtslaan; meteen daarop stapt Rinie met zijn hond de woonkeuken binnen.

‘Zo, eindelijk ontwaakt uit dromenland? Waar is je metgezel gebleven?’

‘Die ligt nog te slapen.’

‘Nu nog? Het is al bijna twaalf uur!’

‘Ik heb al gezegd dat ik hoop dat hij gauw wakker wordt,’ antwoordt Klaartje, ‘want dan kan hij met ons mee lunchen.’

‘O, wacht maar vrouw, daar weet ik wel wat op te vinden.’ Voordat Stefan iets terug kan zeggen, verdwijnt Rinie weer naar buiten.

‘Wat is hij nou van plan?’ vraagt hij verbaasd.

‘Ik weet het ook niet. Ga maar gauw kijken en zeg hem dat hij niet te lang moet treuzelen, want het eten is bijna klaar.’

Met grote passen beent hij naar buiten, het erf op, waar hij Rinie bezig vindt met het uitrollen van een tuinslang.

‘Iemand uit zijn slaap halen is een vervelend karwei, dus dat lossen we als volgt op ...’ De boer heeft de slang helemaal uitgerold en de kraan opengedraaid, terwijl hij de slang richt op het raam van de slaapkamer waar Joost ligt te slapen. Een harde straal water komt met luid gekletter tegen de ruit aan.

‘Let op mijn woorden, binnen de kortste keren is je vriend wakker en beneden!’

Stefan buldert van het lachen. Nog nagenietend van de pret gaat hij samen met Rinie weer naar binnen, waar de boerin hen verwonderd aan kijkt.

‘Wat voeren jullie nou weer in je schild?’

‘Dat zul je spoedig merken, Klaartje.’

Niet veel later komt Joost de keuken binnen gestommeld met de slaap nog in zijn gezicht en zijn haren in de war. Met zijn vinger wijst hij beschuldigend naar Stefan. ‘Heb je eindelijk je wraak genomen; ik dacht bijna dat je het vergeten was!’

‘Ik?’ Hij wijst naar zijn borst. ‘Ik ben onschuldig, ik zweer het je!’

‘Ik geloof er helemaal niets van. Je hebt gewoon wraak genomen, beken het nu maar!’

‘Geloof hem nu maar, Joost, want het was mijn idee. Het was al twaalf uur en we vonden het hoog tijd dat je wakker zou worden, zodat je van de voortreffelijke lunch kunt genieten die mijn lieve Klaartje voor jullie klaargemaakt heeft.’

Vol ongeloof kijkt Joost de boer aan.

‘Het is heus waar,’ zegt zijn vrouw vlug. ‘Stefan is echt onschuldig. Maar laten we nou eindelijk eens gaan eten, want door al dat gedoe wordt mijn eten koud en dat is doodzonde!’

Na de uitgebreide lunch zijn de twee reizigers in de gelegenheid zich grondig op te frissen, al het zweet af te spoelen en hun kleren uit te wassen. De middag vliegt om en voordat ze er erg in hebben, zitten ze ’s avonds met zijn vieren in de grote woonkeuken te smullen van een heerlijke stoofschotel. Er komt een fles wijn van een goed jaar op tafel. De gastheer is van mening dat hij, in verband met wat gisteravond gebeurd is, nog wat goed te maken heeft. Ondertussen voert hij het hoogste woord.

‘Er komen in de zomer nogal eens pelgrims langs onze boerderij. Soms nodigen we hen uit om een praatje te maken, de meesten van hen gaan naar Agapè. Jullie willen samen optrekken tot aan de Kruisstad, nietwaar?’

Joost knikt. ‘Stefan en ik hebben elkaar op de boot leren kennen en sindsdien reizen we samen. Zelf wil ik graag naar de Oudste Stad.’

‘Waarom ben je op pelgrimstocht gegaan? Wat is jouw motivatie?’

‘Ik hoop in de Oudste Stad overblijfselen uit de tijd van de Vredestichter te bezichtigen om meer over zijn leven te weten te komen.’

‘Mag ik je erop wijzen dat je niet per se naar de Oudste Stad of Agapè hoeft te gaan om hem beter te leren kennen? Bij ons in het Zwarte Land is genoeg kennis voorhanden.’

‘Ik wil het toch liever met eigen ogen aanschouwen, in zoverre dat nog mogelijk is natuurlijk.’

‘En jij, Stefan, waarom niet gewoon in het Zwarte Land blijven als je toch ook hier genoeg kennis over de Vredestichter op kunt doen?’

‘Dat kan wel zo zijn, maar ik ben vooral geïnteresseerd in de hoofdstad, vanwege het Boekenbeeld met het mysterieuze Oog. Er wordt beweerd dat ieder die daarin kijkt, deel krijgt aan de bijzondere kracht van de Vredestichter.’

‘Hecht je waarde aan dat verhaal? Het is allemaal lariekoek, zeg ik je.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik zou graag zelf uit willen zoeken wat ervan waar is. Stel dat het toch waar is, dan zou het toch fantastisch zijn om persoonlijk zijn kracht te kunnen ervaren.’

‘Als al die jongelui die naar Agapè gaan, allemaal over zulke geweldig grote krachten zouden gaan beschikken als de Vredestichter, dan hadden wij dat hier in het Zwarte Land allang moeten merken.’

‘Maar wij willen je niet ontmoedigen, hoor,’ zegt Klaartje gauw. ‘Als jij denkt dat het voor jou goed is om daarnaartoe te gaan, dan moet je dat gewoon doen.’

‘Nu eerlijk gezegd vind ik het landschap hier ook niet zo heel aantrekkelijk; het is allemaal zo kaal. Verder viel het ons op dat er in dit land verscheidene spookdorpen zijn met vervallen huizen en achtergelaten zwerfhonden. Wat is er gaande in het Zwarte Land?’

‘Helaas, in een grijs verleden hebben hebzuchtige en kortzichtige inwoners de bossen, die er wel degelijk waren, weggekapt en platgebrand,’ legt de boer met een bezorgd gezicht uit. ‘De vegetatie had de dikke, vruchtbare as- en humuslagen kunnen vasthouden. En de oorzaak van leegloop van vooral de dorpen is dat het de laatste jaren in ons land economisch niet zo goed gaat.’

‘Het is vooral de jeugd die hier niet meer wil blijven wonen,’ vult Klaartje aan. ‘Veel jongelui emigreren naar het Grijs Land, waar het allemaal veel beter is als je de verhalen mag geloven, of trekken dieper het binnenland in naar het Groene Land, dat aan de overzijde van de brede Zwarte Rivier ligt. Sommigen gaan net als jullie op pelgrimsreis naar Agapè in de hoop zich daar te vestigen. En dan is er natuurlijk ook nog de migratie naar de grote Zwarte Stad in de hoop op werk.’

‘Hoe ziet de Zwarte Stad er eigenlijk uit?’ vraagt Joost geïnteresseerd. ‘We hadden er graag een kijkje willen nemen, maar jammer genoeg voert onze route anders.’

‘De Zwarte Stad is prachtig,’ antwoordt Klaartje geestdriftig. ‘Als jullie willen, kan ik wel wat foto’s laten zien.’

‘Ja, ik ben benieuwd.’

‘Maar dan moet eerst de tafel afgeruimd worden. Als jullie me nu even meehelpen, dan is de boel zo aan kant.’

In een rap tempo wordt alles opgeruimd en weggezet. De boerin loopt de keuken uit en komt even later terug met een groot en dik album. ‘Deze foto’s zijn van ons bezoek vorig jaar in de zomer. Meestal proberen we in de buurt van de hoofdstad onze vakantie door te brengen. Er is daar zo veel te zien dat je onmogelijk alles in een keer kunt bezichtigen. Kijk, dit is de gigantische Zwarte Kubus waar de Zwarte Vader met zijn regering woont, en vlak daarvoor ligt het beroemde Keizerplein. Wacht, dan zal ik jullie daarvan een aantal foto’s laten zien die heel goed gelukt zijn.’

Ze slaat een paar bladen om. ‘Hier kun je duidelijk zien dat het de vorm heeft van een gigantisch vierkant; het is maar liefst 144 meter breed en lang. Op dit plein stromen de mensen drie keer per jaar samen om de Zwarte Vader te horen spreken. Er komt een zeer brede toegangsweg op uit, die de hele Zwarte Stad doorkruist.’

‘Indrukwekkend,’ vindt Joost.

‘En op deze foto kun je goed de top van de vulkaan zien; net even buiten de stad, achter de Zwarte Kubus. Hij is wel meer dan duizend meter hoog en het is een sensatie om hem van dichtbij te bekijken, of te beklimmen. Je voelt jezelf zo klein en nietig vergeleken bij zo’n berg.’

‘Is dat dan niet gevaarlijk?’ informeert Stefan verwonderd.

‘Nee hoor, het ding is allang uitgedoofd. Om de zoveel jaar komt er nog een wolkje witte rook uit, dat is alles.’ Ze bladert verder en reikt het album weer over. ‘Dan heb ik hier nog wat foto’s van de Zwarte Vader, die zijn volk toespreekt. Het heeft me veel moeite gekost om zover te komen dat ik hem een keer van dichtbij kon fotograferen, maar op een dag is het me toch gelukt. Kijk hier, het plein ziet zwart van de mensen, die allemaal naar hem komen luisteren.’

Op de bovenste tree van het bordes aan de voorkant van de enorme Zwarte Kubus staat een eenzaam figuurtje, die geheel in het zwart gekleed een toespraak houdt voor het toegestroomde volk.

‘Is dit land nu een monarchie?’ vraagt Joost aan Rinie.

‘Zeker niet. Als Vaderrijk is het Zwarte Land tamelijk uniek. Zodra de Zwarte Vader sterft, wordt door de regering een nieuwe leider gekozen, geheel democratisch.’

‘Zo democratisch is het nou ook weer niet,’ weerspreekt Klaartje. ‘De gewone man en vrouw in dit land hebben er niets over te zeggen; alleen de regering beslist en die wordt niet door het volk gekozen.’

‘Waarom mag de bevolking daar nou geen stem in hebben?’ merkt Stefan verbaasd op.

De boer maakt een afwijzend gebaar met zijn arm. ‘Onmogelijk, het volk is niet in staat om de juiste keuzes te maken.’

‘Onderschat je de intelligentie van de kiezers niet?’

‘Onderschat jij het belang van die aanstelling niet? De Zwarte Vader is niet zomaar een leider, hij moet bepalen wat de wil van de Vredestichter is. Hij is de middelaar tussen de Vredestichter en de mensen; zo iemand kan alleen maar door deskundige personen gekozen worden.’

‘Er bestaan vast wel meer visies in het Land van Eeden over de wil van de Vredestichter,’ antwoordt Stefan sceptisch. ‘Wie zegt dat die van de Zwarte Vader de enig juiste is?’

‘Dat hoor je mij ook niet zeggen, hoor,’ valt Klaartje hem bij. ‘Ik vind dat we altijd open moeten blijven staan voor andere meningen.’

‘Alleen het oordeel van onze Zwarte Vader is maatgevend,’ zegt Rinie kortaf. ‘Zo is dat door de Vredestichter bepaald.’

‘Hoe kan je dat nou weten?’

‘Omdat de eerste van zijn volgelingen, de Allereerste Vader, zich gevestigd heeft in onze stad. Daarmee heeft de Vredestichter die plaats aangewezen als de eeuwigdurende zetel van de Vaders.’

Niet begrijpend kijken Stefan en Joost de gastheer aan. ‘De Allereerste Vader?’

‘Misschien zou je onze gasten eens wat meer over de ontstaansgeschiedenis van ons land moeten vertellen,’ stelt Klaartje voor.

‘Wat leren ze tegenwoordig nog op school, in het Grijs Land?’ vraagt Rinie verontwaardigd.

‘Het Land van Eeden wordt niet belangrijk gevonden,’ bekennt Stefan.

Klaartje schudt bedenkelijk haar hoofd. ‘Een gemiste kans, vind ik.’

‘Nou luister, dan leg ik het jullie uit,’ begint Rinie. ‘Aan het einde van zijn leven stelde de Vredestichter een van zijn volgelingen als leider over de anderen aan. Dat werd de Allereerste Vader; met hem aan het hoofd van de kudde zond de Vredestichter zijn volgelingen uit om alle volken te bekeren.’

Een van de vroegste bekeerlingen uit de Oudste Stad, de Belangrijkste Bekeerling, werd zelf ook een zending. Hij trok door een groot deel van het huidige Land van Eeden – vijandig gebied was het toen nog – en was bijzonder succesvol in zijn prediking. Eerst heeft hij met zijn bekeerlingen in het oosten de Eerste Witte Stad gesticht, en aan het einde van zijn leven in het westen de Tweede Witte Stad. In laatstgenoemde, die nu bekend staat als de Zwarte Stad, is hij gaan wonen, totdat hij er een aantal jaren later op tragische wijze om het leven werd gebracht.’

‘Hij stierf dus als een martelaar,’ concludeert Stefan, ‘en dat terwijl hij niet eens de Allereerste Vader was?’

‘Nee, maar de Allereerste Vader was hem inmiddels wel achterna gereisd en vestigde zich eveneens in die plaats, waar ook hij als martelaar stierf. Met hun keuze heeft de Vredestichter duidelijk willen maken dat de Zwarte Stad voortaan de zetel van de Vaders moest zijn; het centrum voor zijn volgelingen.’

‘Dat kan nou wel zo zijn, maar het was niet de eerst gestichte witte stad,’ werpt Stefan tegen. ‘Die is dan toch belangrijker?’

‘In het begin wel, maar zo bleef het niet. De Tweede Witte Stad breidde zich snel uit en werd uiteindelijk veel invloedrijker en machtiger. Op een gegeven moment werd ze de grootste stad van het Land van Eeden en dat is zo ook gebleven tot op de dag van vandaag. Zij zou dan ook de hoofdstad van dit land moeten zijn.’

‘Hoe is de Tweede Witte Stad eigenlijk zwart geworden?’ vraagt Joost.

‘Dat is een lang verhaal. In het begin waren allebei de steden klein en onbeduidend en werden de inwoners zwaar vervolgd door de lokale, nog van oudsher aanwezige bevolking. Toch wonnen ze steeds meer aan invloed doordat ze nauwgezet de Vredestichter navolgden en onderling goed samenwerkten. Na een aantal eeuwen van zware onderdrukking en bloedige vervolgingen kwam plotseling de ommekeer.’

‘O, hoe hebben ze dat dan voor elkaar gekregen?’

‘Dat konden ze niet zelf. Een machtige, vijandelijke krijgshoofd, die later bekend zou komen te staan als de Grote Keizer, speelde daarbij een doorslaggevende rol. Totaal onverwacht maakte hij een einde aan de onderdrukking, zodat de volgelingen van de Vredestichter eindelijk in rust en vrede konden leven. En hij deed nog meer: hij riep op tot een officiële bijeenkomst opdat de volgelingen hun belijdenis op konden stellen. Verder bracht hij het hele cirkelcontinent onder zijn controle – het was eerst nog onderling verdeeld – en ten slotte, tegen het eind van zijn leven, legde hij de eed van trouw af aan de Vredestichter.’

‘Hij werd dus zelf ook een volgeling, dat is wel een heel bijzonder verhaal,’ zegt Stefan verbaasd.

‘Dat is het zeker. En daarmee stond het Land van Eeden, ofwel het Witte Land, definitief op de kaart,’ vult Klaartje aan.’

‘Daar moest wel een invloedrijk en machtig man aan te pas komen, ik begrijp het.’

‘Het was één land, één Vredestichter, één belijdenis en één leider, maar twee belangrijke steden. Welke van de twee zal hij tot de hoofdstad gemaakt hebben?’ vraagt Rinie uitdagend aan zijn gasten.

‘De Tweede Witte Stad,’ gokt Joost.

‘Was dat maar waar! Zijn voorkeur ging eigenlijk uit naar de Eerste Witte Stad, die hij ook nog eens aanzienlijk versterkte, maar een definitieve keus maakte hij niet. In plaats daarvan verdeelde hij zijn land in twee afzonderlijke gebieden met elk een eigen hoofdstad. Dat was volgens hem nodig omdat de bevolking sterk groeide en de afstanden in het land te groot waren. Zo ontstonden een westelijke en een oostelijke provincie, bestuurd door aparte Vaders: de Oostelijke en de Westelijke Witte Vader.’

‘Twee verschillende gebieden met ieder hun eigen regering, zo zaai je toch verdeeldheid?’ oppert Joost.

‘Uiteindelijk wel, maar in het begin leek het een goede keus, want de onderlinge samenwerking verliep prima en het land was welvarend. Een belangrijke handelsroute – en let wel tevens de oudste pelgrimsroute – liep vanaf de Eerste Witte Stad, langs de Oudste Stad en de onbewoonde tafelberg van Agapè, over de wilde Zwarte Rivier naar het westen, naar de Tweede Witte Stad. Mede door de levendige handel en pelgrimage over die route bloeiden beide steden als nooit tevoren.’

‘Wanneer ging het dan fout?’

‘Er kwam de klad in door de Grote Grijsse Invasie uit het oosten. De oostelijk gelegen Eerste Witte Stad bleek goed beschermd door zijn ligging tussen de bergen, en de verwoestende grijsse legers trokken daarom verder door naar het westen. Vervolgens werd het hele westen van het Land van Eeden geterroriseerd en uiteindelijk de Tweede Witte Stad geplunderd. Met grote moeite wisten de westelijke Vaders in de eeuwen hierna hun gezag te herstellen. Zwarte eeuwen waren het, in de volksmond werd de westelijke provincie daarom spottend wel het zwarte land genoemd.’

‘En de oostelijke provincie?’

‘Het oosten had er weinig onder te lijden en bleef gedurende die tijd relatief welvarend. Men maakte daar handig misbruik van de ontstane situatie door grote delen te heroveren van het westelijke land dat door de Grijsse Legers bezet was; bevrijden werd het nota bene genoemd. Het hele gebied ten zuiden van de huidige Rode Bergen ging definitief verloren doordat het ingelijfd werd door de Oostelijke Witte Vader. Behalve dit ontstonden in de loop van de eeuwen nog meer irritaties tussen het oostelijke en westelijke deel van het Land van Eeden. In het westen werd het besluit genomen dat de Vader en zijn regering celibatair moesten leven, maar in het oosten viel dat idee niet in goede aarde. De spanningen liepen steeds meer op en kwamen tot ontlading vanwege een niet te overbruggen meningsverschil over de Hoogste Agapè. Die is ons ook door de Vredestichter gegeven en niet alleen door de Vrededorst, zoals de Witten beweren.’

‘Was dat dan zo belangrijk?’ wil Stefan weten.

‘Niet echt, in principe ging het erom welke van de twee steden de echte stad van de Vredestichter was,’ verduidelijkt Klaartje. ‘De Zwarte Stad beschouwde zichzelf al langer zo, maar de Eerste Witte Stad beweerde eveneens de stad van de Vredestichter te zijn en dat zette kwaad bloed in het westen.’

‘Dat speelde zeker mee, maar onderschat de kwestie van de Hoogste Agapè niet,’ stelt Rinie vast. ‘In ieder geval liep het conflict zo hoog op dat op een dag de Westelijke Witte Vader de kogel door de kerk jaagde en zijn deel onafhankelijk verklaarde. Om zich te onderscheiden liet hij zich voortaan de Zwarte Vader noemen en werd hij regeringsleider van het Zwarte Land, zoals zijn gebied sindsdien officieel genoemd werd. De oostelijke provincie bleef gewoon het Witte Land. Nu begrijpen jullie hoe het Zwarte Land is ontstaan en hoe de Zwarte Stad aan zijn naam komt.’

‘Moest er nog een onafhankelijkheidsstrijd gevoerd worden?’ informeert Joost.

‘Welnee, de Witten hadden het in die tijd veel te kwaad met hun eigen strijd tegen de Rode Legers. Zijn jullie op de hoogte van de ontstaansgeschiedenis van het Rode Land?’

Stefan kijkt Joost aan. ‘Wat weet jij daarvan?’

‘Niet veel, ik heb me daar nooit zo mee beziggehouden.’

‘Ik zal het wel weer uitleggen,’ vervolgt Rinie met een zucht. ‘Een aantal eeuwen na de Grote Keizer trad in het zuidelijke deel van het Land van Eeden een rebellenleider naar voren. De Laatste Stichter – zo liet hij zich noemen – keurde de basisgedachte achter de kubuswoningen af en begon met de bouw van rode koepelwoningen, want het gesteente daar is rood.’

Bedachtzaam neemt de boer nog eens een slok van zijn wijn. ‘Het grootste probleem was dat hij de kubusvorm niet erkende en dus ook niet de drie verschijningsvormen van de Allerhoogste. Hij geloofde niet in de Allerhoogste, maar in een zogenaamde Almachtige en negeerde de bijzondere positie van de Vredestichter naast de Vredevorst. De Laatste Stichter plaatste zich pontificaal boven de Vredestichter.’

‘Was hij een soort tweede vredestichter?’ vraagt Joost geboeid.

‘Nou nee, de Laatste Stichter was niet bepaald een vredestichter,’ antwoordt Klaartje, ‘want hij schuwde geweld niet.’

‘Dat is waar,’ knikt de gastheer bevestigend. ‘De grondlegger van het Rode Land woonde in een afgelegen streek helemaal in het zuidoosten van het Land van Eeden, niet ver van de oceaan. Later trok hij noordwaarts en stichtte precies op de plek waar de Stichter van de Oudste Stad vandaan gekomen was, dus pal tegenover de Oudste Stad aan de andere kant van de Rode Bergen, een nieuwe woonplaats, de Grote Rode Stad genaamd. Dat werd de uitvalsbasis van zijn leger, dat snel groeide.’

De Rode Legers, zo werden ze al gauw genoemd, richtten na het overlijden van de Laatste Stichter een ware verwoesting aan. Eerst veroverden ze het hele witte gebied ten zuiden van de Rode Bergen. Alsof dat nog niet genoeg was stak de legermacht de Rode Bergen over, richting de Oudste Stad. Nadat die eveneens veroverd was, werd het beleg geslagen voor de Eerste Witte Stad.’

‘Werd die ook veroverd?’ informeert Stefan gefascineerd.

‘Nee, dat wil zeggen niet meteen, de eerste grote aanval konden de Witten nog wel afslaan.’

‘En het Zwarte Land, hebben de Rode Legers ook de Zwarten aangevallen?’

‘Jazeker wel, langs de kust in het westen zijn ze ook ons land binnengedrongen. De Zwarte Stad, toen nog de Tweede Witte Stad, hebben ze gelukkig niet weten te bereiken. Ergens halverwege leden ze een grote nederlaag, waarna ze zich terugtrokken over de Rode Bergen, naar het woestijngebied waar ze vandaan gekomen waren.’

‘Ik krijg niet de indruk dat west en oost elkaar veel hebben bijgestaan in deze veldslagen,’ zegt Joost opmerkelijk.

‘Nou, als erom gevraagd werd, werd er wel hulp geboden, maar de afstanden waren groot en de communicatie ging langzaam. Bedenk verder dat we het over de Zwarte Eeuwen hebben, het westelijke deel van het Land van Eeden was nog steeds ernstig verzwakt door de Grote Grijs Invasie. Later, nadat het Zwarte Land zich onafhankelijk verklaard had, werd dat anders. Een lange reeks vredesveldtochten hebben de Zwarte Vaders laten uitvoeren om de Roden uit de Oudste Stad te verdrijven en de oude pelgrims- en handelsroutes veilig te stellen. Daarmee werd tevens de druk op de Witte Stad verlicht.’

‘En ... lukte dat? Werd de Oudste Stad bevrijd?’

‘Een tijdje wel, maar de aanvoerlijnen waren te lang en de Rode Legers gingen opnieuw in de aanval. De Zwarte Legers waren genoodzaakt zich terug te trekken en de Oudste Stad heeft nog eeuwen onder de rode overheersing moeten leven.’

‘Het was dus een nederlaag.’

‘Eh ja, maar vooral voor de Witte Stad had dat grote gevolgen. Na verloop van tijd rukten de Rode Legers weer tegen haar op en ondanks dat wij nog geprobeerd hebben het tij te keren, is zij op het laatst toch gevallen.’

‘Hoe kon het Witte Land dan blijven bestaan, nadat de hoofdstad verloren was gegaan?’

‘In de tussentijd was er meer noordelijk opnieuw een witte stad gesticht, later de Grote Witte Stad genaamd, omdat zij in macht en aanzien haar voorganger ruimschoots overtroefde. Tegen die overmacht maakten de Rode Legers geen kans.’

‘En de Witte Stad zelf?’

‘Die is heel veel later weer door de Groene Legers bevrijd. Zijn jullie bekend met de Groene Opstand?’

‘Bekend wel, maar daar houdt het zo’n beetje mee op,’ antwoordt Stefan.

‘Geen probleem, ik praat jullie wel weer bij.’

Maar voordat de gastheer verder kan gaan met zijn verhaal, komt Klaartje tussenbeide. ‘Heren, hoe zouden jullie het vinden om met ons viertjes naar de huiskamer te gaan om daar nog een tijdje na te praten? Dan kunnen Stefan en Joost eindelijk eens kennis maken met de mooiste kamer van onze hoeve.’

‘Goed voorstel, vrouw. En onze gasten zullen vast nog wel een glas wijn lusten, of niet soms?’

‘Daar zeggen we geen nee tegen!’

6. De Allerhoogste Moeder

Stefan en Joost hebben plaatsgenomen in de comfortabele stoelen van de fraaie huiskamer. In een hoek van de kamer, op een aparte verhoging, prijkt een beeld van een jonge vrouw met een kind op haar arm. Om haar heen staan prachtig bloeiende planten gerangschikt, met aan weerskanten een grote standaard waarop dikke kaarsen geplaatst zijn. Het is een beeld dat Stefan inmiddels vertrouwd voorkomt, daar hij het al verscheidene keren onderweg heeft gezien.

Aangezien het een beetje kil is in het ruime vertrek maakt Rinie het haardvuur aan en gooit er nog wat extra houtblokken op.

‘Zo, en dan nu nog iets speciaals voor onze bijzondere gasten: bij bepaalde gelegenheden branden wij graag een stukje mirre. Kunnen wij jullie daar een plezier mee doen?’

‘Het ruikt heel lekker,’ legt Klaartje uit.

‘Als dat zo is ... ik ben wel benieuwd naar de geur.’ Ook Joost knikt instemmend.

De gastheer pakt een mooi versierd doosje uit de kast waar hij een klein, roodachtig steentje uit haalt. Voorzichtig legt hij het op een gloeiend, knetterend koolstoffen bedje, dat zijn echtgenote voor hem ontstoken heeft. Zodra de mirre in contact komt met de brandende koolstof, begint het te roken: een zware, maar heerlijk zoetige rooklucht doortrekt de woonkamer.

Wanneer de pelgrims over hun verwondering heen zijn, schenkt Rinie voor ieder van hen nog een glas wijn in. ‘Waar waren we ook alweer gebleven?’

‘Bij de Groene Opstand,’ antwoordt Stefan rap.

Rinie gaat er eens goed voor zitten. ‘Om die opstand goed te kunnen verklaren moeten we even terug naar de Zwarte Vredesveldtochten. Ondanks de ongunstige afloop begon daarmee de gloriëtijd van het Zwarte Land. Het Zwarte gebied was uitgebreid, maar belangrijker nog was dat de onvoorwaardelijke toewijding van de Zwarte Vader aan de Vredestichter onomstotelijk bewezen was. Hij werd nu alom beschouwd als belangrijkste leider van de volgelingen van de Vredestichter en de Zwarte Stad werd meer dan ooit tevoren een populair pelgrimsoord. Vanuit alle gebieden in het oosten en noorden – voor zover het daar nog veilig was – trok men langs de berg Agapè via de oude handelsroute tussen de Witte en Zwarte Stad richting het westen. De rijkdom van de Zwarte Stad nam navenant toe, wat erin resulteerde dat ze zich aanzienlijk uitbreidde. De daar aanwezige pracht en praal werd op zijn beurt weer een attractie, de langdurige vrede deed de rest. Nog nooit liep de pelgrimage zo goed en nog nooit eerder waren we zo welvarend geweest in het Zwarte Land.’

‘Waarom kwamen de bewoners dan in opstand, als toch alles zo goed ging?’ wil Stefan weten.

‘Dat ga ik je nu vertellen. Op een dag brak er in ons land een vreselijke epidemie uit, waardoor een derde deel van de bevolking stierf. Dit leidde tot een zeer ernstige economische crisis en ons grote rijk raakte innerlijk verdeeld. Gedurende enige tijd waren er zelfs twee Zwarte Vaders, die elkaar heftig bestreden. Toen iedereen zich weer met elkaar verzoend had en er weer één Zwarte Vader was, was het vertrouwen in het vaderlijk gezag danig ondermijnd. Daar kwam bij dat de belastingen, die toch al te hoog waren, nog verder verhoogd werden.’

‘Dat moest een keer misgaan.’

‘Ja, opnieuw trad er een rebellenleider naar voren, deze liet zich de Grote Hervormer noemen. Hij ging op zoek naar het Boekenbeeld, dat uit het oog was geraakt. Nadat hij het teruggevonden had, eiste hij hervormingen – waaronder belastingverlagingen – wat onbespreekbaar was voor de Zwarte Vader en zijn regering. Als reactie daarop verwierp de Grote Hervormer het gezag van de Zwarte Vader, waarna hij en zijn rebellen streng vervolgd werden. Wie geen spijt betuigde, werd zwaar gestraft. Dit beleid zette veel kwaad bloed met als gevolg dat het oostelijke deel, het gebied aan de oostzijde van de Zwarte Rivier, zich afscheidde. Een aantal noodzakelijke hervormingen werd daarna alsnog ingevoerd, maar in de ogen van de rebellen was het te weinig en te laat.

De situatie escaleerde tot een verschrikkelijke burgeroorlog, de zogenaamde Vredesoorlog, die zich tientallen jaren voortsleepte en bijzonder veel slachtoffers eiste. Uiteindelijk kregen de rebellen toch hun onafhankelijkheid. Hun gebied staat nu bekend als het Groene Land en is het meest vruchtbare deel van het Land van Eeden.’

Bekommerd strijkt de gastheer even met zijn hand over zijn kalende hoofd. ‘Wat de Rode Opstand niet voor elkaar kreeg, bereikte de Groene Opstand uiteindelijk wel: veel vruchtbaar land ging verloren en de handel kwam tot stilstand. Economisch was het een zware slag en die zijn we eigenlijk nooit meer helemaal te boven gekomen.’

‘Maar nou is het toch al eeuwenlang vrede en de vervolgingen zijn allang verleden tijd,’ merkt Joost aandachtig op. ‘Kunnen de twee gebieden niet weer samengevoegd worden tot één land met één kleur, net zoals vroeger?’

‘Bestuurlijk gezien is dat onmogelijk. Het Zwarte Land wordt immers door de Zwarte Vader geregeerd, wiens gezag nog steeds niet door de groene opstandelingen erkend wordt.’

‘Welk gezag erkennen ze dan wel?’

‘Ze hebben daar geen uitgesproken leider; het is namelijk nooit een echte eenheid geworden. Elke plaats huldigde een andere opvatting over de boodschap van de Vredestichter. Lieden die protesteerden werden vervolgd en moesten vluchten. Dan werd er weer een nieuwe stad gesticht, die op zijn beurt het alleenrecht op de waarheid opeiste. Vanwege al die verdeeldheid heeft het Groene Land nooit echt een hoofdstad gekregen, totdat op het laatst Agapè opkwam en machtig werd. Zij is de zelfbenoemde hoofdstad geworden van het Land van Eeden, maar ook haar gezag wordt lang niet overal erkend, zelfs niet in het Groene Land.’

‘Hoe is het mogelijk dat het Groene Land niet helemaal uit elkaar gevallen is?’ informeert Stefan verbaasd.

‘Bij ons is de Zwarte Vader de bindende factor; dáár hebben ze de boodschap van het Boekenbeeld, waar niet aan getornd mag worden, zeker niet in Agapè. Wie onrust zaait door afwijkende ideeën te verkondigen, kan uitgestoten worden.’

‘De geschiedenis heeft zich helemaal omgekeerd. Nu zijn zij intolerant in plaats van wij,’ voegt Klaartje eraan toe.

‘Zijn jullie hier dan wel vrij om tegen het gezag van de Zwarte Vader in te gaan?’

‘Vroeger niet, nu wel. We luisteren weliswaar naar wat hij te vertellen heeft, maar verder gaan we gewoon onze eigen gang en dat is maar goed ook. De Zwarte Vader is en blijft immers ook een mens als ieder ander, met zijn eigen fouten en gebreken.’

‘Dat is hij niet, Klaartje! De Zwarte Vader is anders dan wij, je weet dat heus wel. Als hoogste vertegenwoordiger van de Allerhoogste is hij onfeilbaar. Wij maken fouten, maar de Zwarte Vader is foutloos, zonder vlek of rimpel. Je zou niet alleen naar hem moeten luisteren, maar ook moeten doen wat hij zegt.’

‘Hoezo onfeilbaar?’ werpt de boerin zichtbaar geïrriteerd tegen. ‘Kijk eens naar het verleden, naar de Grote Oorlog, niet eens zo heel lang geleden. Weten onze gasten dat de Zwarte Vader niet zo’n fraaie rol gespeeld heeft toen de Grijsse Legers van de Grote Verwoester het Land van Eeden overspoelden?’

‘Nee, dat is mij niet bekend. En jij, Stefan?’

‘Mij ook niet.’

‘De Zwarte Vader sloot een verbond met de Grote Verwoester in het Grijsse Noorderland,’ licht Klaartje toe, ‘waardoor deze machtswellusteling daar de macht kon grijpen. Daarna kreeg hij de vrije hand om het Land van Eeden aan te vallen. Het hele noordelijke deel werd veroverd, inclusief een deel van het Witte Land. Agapè en het gebied eromheen hielden gelukkig stand en hij bereikte net niet de Oudste Stad. Maar het Oudste Volk dat verspreid leefde in de bezette gebieden werd uitgemoord, terwijl de toenmalige Zwarte Vader de andere kant op keek.’

‘Is dit inderdaad waar?’ vraagt Stefan geschokt terwijl hij Rinie indringend aanziet. De gastheer is opeens een stuk minder spraakzaam geworden.

‘Zeg het nou maar eerlijk; de Zwarte Vader heeft in de Grote Oorlog aan de verkeerde kant gestaan,’ dringt Klaartje aan.

‘Dat is niet waar, vergeet niet dat ook een deel van ons eigen land door hem veroverd werd. Zoals dat hoort heeft de Zwarte Vader zich steeds zoveel mogelijk neutraal opgesteld en verder wist hij niets van de uitroeiing van het Oudste Volk.’

‘Natuurlijk wist hij daarvan, hij had daar gewoon baat bij! Het Oudste Volk moest boeten voor de moord op de Vredestichter! In vroegere tijden werden ze al vervolgd, maar deze keer zou de eindafrekening komen. Tijdens de Grote Oorlog vond de Grote Uitroeiing plaats, de zogenaamde finale oplossing van het probleem.’

‘Daarvoor was de Grote Verwoester verantwoordelijk, de Zwarte Vader trof geen blaam.’

‘Dat is inderdaad wat iedereen denkt. Die slimmerik heeft stiekem het geweld van de Grote Verwoester gebruikt om zijn doelen te bereiken en zijn machtspositie te versterken.’

‘Vrouw, wees voorzichtig met je conclusies. De Zwarte Vader heeft zich altijd uitgesproken voor vrede, ook in die vreselijke tijd.’

‘Hoe hypocriet! De geschiedenis bewijst dat hij met de Grote Verwoester heeft samengespannen, vóór de oorlog en ook tijdens de oorlog, tot aan de laatste dag.’

‘Over oorlog gesproken ... Is het eigenlijk wel geoorloofd om oorlog te voeren in de naam van de Vredestichter?’ vraagt Stefan. ‘Ik vroeg me dat ook al af bij de Zwarte Vredesveldtochten en de Vredesoorlog.’

‘Nee, natuurlijk nie –’

‘Daar ontkomen we helaas niet aan,’ valt Rinie zijn vrouw onmiddellijk in de rede. ‘Maar als we oorlog voeren, dan doen we het in naam van de liefde. Als een vriend aangevallen wordt en we helpen hem niet, dan zijn we liefdeloos.’

‘Jij vergeet erbij te vermelden dat de eerste volgelingen van de Vredestichter eeuwenlang geen geweld gebruikten. Toen wist men nog dat er betere manieren zijn van hulp en verzet dan naar de wapens te grijpen en de ander af te slachten.’

‘Daarom vielen er ook zo veel onnodige slachtoffers. Je kunt nou eenmaal niet de boodschap van de Vredestichter verspreiden zonder af en toe geweld te gebruiken. Dat heeft de Invloedrijke Vader ons duidelijk gemaakt.’

‘Wie was dat dan en hoe heeft hij dat goed weten te praten?’ informeert Joost.

‘Ik zal je eerst iets meer over de achtergronden vertellen. Sinds de bekering van de Grote Keizer stond de wereldse macht ten dienste van de volgelingen van de Vredestichter, maar het bleef in het midden of militair geweld in de naam van de Vredestichter werkelijk geoorloofd was. De Invloedrijke Vader, een groot denker en filosoof, heeft zich later expliciet hierover uitgesproken. Uit de woorden van de Vredestichter wist hij op te maken dat geweld in zijn naam daadwerkelijk toegestaan is, en soms zelfs noodzakelijk.’

‘Wat zijn die woorden dan?’ vraagt Stefan verbouwereerd.

‘Dwingt ze om in te gaan, in het eeuwige rijk van de Allerhoogste. Dus als het niet goedschiks kan, dan moet het maar kwaadschiks. Als de mens maar behouden wordt, daar gaat het tenslotte om.’

‘Ja, maar daarmee was wel het hek van de dam,’ antwoordt de boerin verontwaardigd. ‘Sindsdien werden de grenzen om geweld te gebruiken steeds verder opgerekt, wat de Zwarte Vaders later bij de Vredesveldtochten goed van pas kwam. Ze beloofden namelijk dat je het eeuwige rijk van de Allerhoogste binnen kon gaan door hieraan mee te doen.’

‘Geweld gebruiken was dus niet langer meer een noodzakelijk kwaad om de ander te helpen, maar werd een manier om zelf gered te worden,’ concludeert Stefan vol afschuw.

‘Het geweld diende anders wel een hoger doel,’ antwoordt de gastheer. ‘Je moet weten dat iedereen die niet tijdens zijn leven het gezag van de Vredestichter erkent, door de Allerhoogste in het eeuwige vuur gegooid zal worden. De mens moet er wat voor over hebben om gered te worden.’

‘Een eeuwig vuur?!’ zegt Stefan geschrokken.

‘Dat is de plaats die de Vredevorst speciaal geschapen heeft voor de zielen van de ongehoorzame en slechte mensen, die daar na hun dood voor altijd zullen branden.’

‘Dat kan ik niet geloven, zo barbaars kan de Allerhoogste toch niet zijn?’

‘De Allerhoogste kan het kwaad toch niet ongestraft laten?’

‘Eh nee, maar op deze manier ...’

‘Ik vind het allemaal wel heel erg gruwelijk!’ merkt Joost met afkeer in zijn stem op.

‘Geloof mijn man maar niet, hoor! De hel wordt door de mens zelf geschapen, maar de hemel is van de Vredevorst en bij hem is vrijheid. Hij dwingt niemand en laat de mens volkomen vrij in zijn keuze voor of tegen de Vredestichter. Als iemand per se niet bij hem uit wil komen, mag hij zijn eigen weg gaan en in zijn eigen gelijk blijven geloven. Hij blijft dan opgesloten in zichzelf en komt uiteindelijk daar terecht waar het licht van de Vredevorst en Vredestichter niet meer kan doordringen. Die duisternis zou je het eeuwige vuur kunnen noemen, maar voor dat bestaan heeft hij dan toch zelf gekozen.’

‘Vrouw, vrouw, denk nu eens na bij wat je zegt! Er hoort gerechtigheid te geschieden!’

‘Dat zal er ook! Ieder mens krijgt de plek die hem toekomt. Maar het eeuwige vuur komt niet van de Vredevorst, maar van de mens zelf. Wat dat betreft straft het kwaad zichzelf wel.’

‘Ontdaan schudt de gastheer zijn hoofd. ‘Het kwaad in de mens hoort door de Allerhoogste bestraft te worden; hij laat niet met zich spotten.’

‘De Allerhoogste laat zich niet in met het kwaad en straft niemand. Straffen ontardt altijd in terreur. Kijk maar naar het verleden, naar de Zwarte Vaders. Als voorproefje van het eeuwige vuur gooiden ze nota bene hun tegenstanders in een aards vuur, zoals met de groene rebellen gebeurd is!’

‘In een aards vuur?’ vraagt Joost gechoqueerd.

‘Ja, er zijn heel wat inwoners levend verbrand omdat ze niet geloofden wat de Zwarte Vader zei, en daarom weigerden hem te gehoorzamen.’

Er valt een pijnlijke stilte in de fraaie kamer. Rinie zegt niets, maar zijn gezicht staat strak en gespannen en de sfeer is om te snijden. Peinzend staart Joost in de vlammen van het haardvuur, terwijl Stefan een terloopse blik werpt op de stille, gracieuze getuige in de hoek van de kamer. ‘Zeg, wie is toch die vrouw met dat kind?’

‘Ja, onderweg hebben wij haar al vaker gezien, meestal in nisjes en met bloemen en kaarsjes eromheen,’ voegt Joost er direct aan toe.

Alle blikken gaan naar de vrouw in de hoek. ‘Beste mensen, deze vrouw is niet zomaar een vrouw, ze is de Allerhoogste Moeder!’ antwoordt Rinie vol trots.

‘De Allerhoogste Moeder? Waarom wordt ze zo genoemd?’ vraagt Stefan.

‘Omdat zij de moeder is van de Allerhoogste. Zonder gemeenschap te hebben gehad met een man is zij zwanger geraakt van de Vredestichter en na haar sterven is ze, net zoals haar zoon, ten hemel gegaan. Daarom wordt ze overal in het Zwarte Land vereerd.’

‘Hoe kan de Allerhoogste nou een moeder hebben? Ik bedoel, niemand kan toch boven de Allerhoogste staan?’

‘Iemand moest de Vredestichter ter wereld brengen, en dat is deze vrouw geweest.’

‘Is ze werkelijk zo belangrijk geweest, ik kan het niet geloven.’

‘Hebben jullie weleens gehoord van het hemelse visioen van de Profetische Volgeling?’

Stefan schudt zijn hoofd, Joost haalt zijn schouders op.

‘Nooit gehoord van de boekrol met de zeven zegels, die geopend wordt?’ vraagt Klaartje erop door. Als de pelgrims het antwoord schuldig blijven, licht ze toe: ‘Daarna komen er vreselijke plagen over de hele wereld.’

‘Nee vrouw, ze weten nergens van ... Nu, een belangrijke volgeling van de Vredestichter werd verbannen naar een eiland, waar hij een uiterst indrukwekkend visioen kreeg. In de hemel zag hij behalve een boekrol met zeven zegels ook een zwangere vrouw, bekleed met de zon en de maan onder haar voeten. Op haar hoofd was een kroon van twaalf sterren. Zij baarde een kind, een zoon, dat alle volken zal hoeden met een ijzeren staf. Het is zo klaar als een klontje dat het gebaarde kind de Vredestichter is en dat de vrouw zijn moeder is.’

‘Daarom is zij ook de allergrootste vrouw uit de geschiedenis, en groter dan alle mannen van de hele wereld,’ vult Klaartje triomfantelijk aan. ‘Als moeder van de Vredestichter is ze eigenlijk ook onze moeder en zijn wij haar kinderen. In onze gebeden richten we ons daarom niet alleen tot de Vredestichter, maar ook tot haar.’

‘Groter dan alle mannen van de wereld, zeg je, dus ook groter dan die Zwarte Vader van jullie?’

‘Inderdaad Joost, ook dat. Ze is een vrouw die boven alle Vaders uit alle eeuwen staat. Tijdens haar hele leven – dus vanaf haar verwekking – is zij zonder zonde geweest en als enige heeft zij, net als de Vredestichter, de dood overwonnen.’

‘Sjonge, dat is niet niks,’ antwoordt Joost met een lichte spot in zijn stem.

Alle blikken richten zich nogmaals naar de sereen uitzierende vrouw in de hoek van de kamer, omgeven door bloemen en brandende kaarsen. Onwillekeurig moet Stefan denken aan de vrouw uit zijn visioen, aan het gezag en de liefde die zij uitstraalde, en nog één maal werpt hij een lange blik op het beeld. Dan wendt hij zich tot Rinie: ‘Als de Allerhoogste Moeder werkelijk zo onberispelijk is geweest, waarom wordt het land dan niet bestuurd door Zwarte Moeders in plaats van Zwarte Vaders?’

‘Omdat de Vredestichter de leiding heeft overgedragen aan de Allereerste Vader, niet aan zijn eigen moeder.’

‘Maar dat is dan toch merkwaardig, als zijn moeder zo volmaakt was en hoger dan alle mannen,’ peinst Stefan hardop.

‘Dat is het zeker,’ komt Klaartje tussenbeide, ‘en dat maakt het ook zo oneerlijk! Wij vrouwen mogen niets: geen leidinggevende functies innemen, geen ministersposten bekleden, laat staan dat we het land mogen besturen. Wij zijn enkel goed om kinderen te baren, verder moeten we ons afzijdig houden.’

‘Is dat zo?’ vraagt Joost.

‘Ja, het is een heuse mannenkliek aan de top. Kijk eens naar de Vredestichter: die ging op gelijke voet met het andere geslacht om, heel anders dan onze zogenaamd onfeilbare Vaders. Hij heeft laten zien dat mannen en vrouwen met elkaar samen moeten werken, ze hebben elkaar nodig.’

‘We moeten inderdaad samenwerken, Klaartje, maar de man blijft het hoofd van de vrouw. Dat heeft de Belangrijkste Bekeerling ons geleerd en wie zijn wij om daartegen in te gaan?’

‘Voor de Vredestichter was anders iedereen gelijk.’

‘Kom nou, vergeet niet dat hij alléén mannen aanstelde om zijn boodschap te verkondigen.’

‘Dat waren harde tijden, waarin vrouwen vaak niets te zeggen hadden. De Vredestichter probeerde daar verandering in te brengen door gelijkwaardig met hen om te gaan, maar zijn opstelling is later in de vergetelheid geraakt. Tegenwoordig zijn we gewoon weer een broedmachine. Wij vrouwen moeten de bevolking van het Zwarte Land zo groot mogelijk laten worden, daartoe zijn wij veroordeeld.’

‘Is de Allerhoogste Moeder soms een soort vruchtbaarheidssymbool geworden?’ trekt Joost zijn conclusie.

‘Officieel niet, maar onbedoeld wel. Het krijgen van kinderen wordt enorm opgehemeld. Weten jullie dat het zelfs nu nog officieel verboden is om voor te behoeden?’

‘Hoe bestaat het!’ Stefan kan zijn oren niet geloven.

‘Je gelooft het niet, maar anticonceptie wordt nog steeds beschouwd als zonde; vrouwen horen het ene kind na het andere te krijgen. En ook abortus is hier verboden, zelfs als het leven van de vrouw in gevaar is.’

‘Zelfs dan?’

‘Ja, zelfs dan.’

‘Je bent inconsequent, Klaartje,’ zegt Rinie op scherpe toon. ‘Je bent zo tegen geweld, maar als het om abortus gaat, neem je een ander standpunt in. Dan laat je toe dat een ongeboren, weerloos kind gedood wordt.’

‘Wat heeft het voor zin om een kind geboren te laten worden als de moeder het niet overleeft, of haar leven daarna verwoest is?’ klaagt de boerin.

‘Rinie, je bent zelf zo voor geweld, ik begrijp eigenlijk niet waarom je tegen abortus bent,’ spreekt Stefan de boer aan.

‘Geweld gebruiken doen we uit liefde voor de ander, dat heb ik je toch uitgelegd.

‘Nou, kan je dan niet abortus goedkeuren uit liefde voor de moeder?’

‘Heel goed, Stefan, ik ben het volkomen met je eens,’ zegt Klaartje. ‘Zo zie je maar weer, vrouwen tellen niet mee.’

‘Wat een ouderwetse toestanden bij jullie,’ moppert Joost. ‘Als anticonceptie gewoon toegestaan wordt, kan abortus vaak voorkomen worden. Waarom zou je nou geen gebruik mogen maken van bepaalde moderne hulpmiddelen op dit gebied, zoals in het Grijze Land?’

‘De Allerhoogste Moeder zou nooit ingestemd hebben met anticonceptie en abortus en al die moderniteit van tegenwoordig, en ik moet er ook niets van hebben. Dat brengt alleen maar ellende met zich mee.’

‘Het brengt juist ellende met zich mee als je niet met de tijd meegaat,’ houdt Joost voet bij stuk.

‘Je rijdt zelf toch ook in een tractor en je zou toch ook niet graag terug willen naar de tijd dat je jouw land met paard en ploeg moest bewerken?’ confronteert Klaartje haar man.

‘Dat is heel wat anders.’

‘Helemaal niet, je maakt zelf ook gebruik van moderne hulpmiddelen. We moeten nu eenmaal met de tijd mee, zoals Joost dat zegt. Wie blijft steken in het verleden zet de deur wagenwijd open voor telkens weer nieuwe gruweltoestanden. Denk maar aan de Grote Oorlog.’

‘Zo’n vaart zal dat heus niet lopen.’

‘O jawel, het gevaar is groter dan je denkt. En als er oorlog uitbreekt, mogen natuurlijk wél alle moderne wapens gebruikt worden, ook al zouden ze de hele wereld verwoesten.’

‘Laten we nou niet zwartgallig worden, Klaartje.’ Bruusk staat de boer op, loopt naar het raam en kijkt naar buiten. ‘Toen we het zonet over het onzichtbare, eeuwige vuur hadden, vroeg ik me af of onze gasten het misschien een goed idee zouden vinden om het zichtbare, tijdelijke vuur van een van onze vulkanen te bewonderen. Het weer is helder en met een beetje geluk kunnen we in de verte het licht van de gloeiendhete lava zien oplichten.’

‘Dat lijkt me een goed idee,’ antwoordt Stefan. ‘Kun je het vanuit het raam zien?’

‘Nee, daarvoor moeten we eerst naar buiten.’

‘Laten we dat dan doen.’

De jassen worden aangetrokken en men stapt de frisse buitenlucht in. Het is een klare nacht met een uitstekend zicht. Helder stralen de sterren aan de blauwzwarte hemel, amper gehinderd door het licht van een dunne maansikkel. En heel in de verte, in het westen, zien ze de heuvels oplichten door een felle, oranjegele gloed.

‘Jullie hebben warempel geluk,’ constateert Rinie. ‘De top van de vulkaan is deze avond bijzonder goed te zien.’

‘Hoe ver is dat weg?’ informeert Stefan.

‘Zo’n tien kilometer.’

‘Zullen we daar morgen eens een kijkje gaan nemen, Joost? Het is niet al te ver hier vandaan.’

‘Op zich een geweldig idee, Stefan, maar dan wel voor een andere keer. We hebben al wat tijd verlorren en weten niet wat ons nog meer te wachten staat.’

‘Je hebt helemaal gelijk, jammer dan. Het is echt een mooi gezicht; dank je wel, Rinie, voor je gouden tip, ik had dit niet willen missen!’

‘Ik ben blij dat jullie het zo waarderen.’

Met moeite rukt Stefan zich los van het prachtige tafereel. Wat een bof dat hij dit bijzondere natuurverschijnsel heeft mogen aanschouwen.

Die avond zitten de pelgrims op hun bedden nog wat na te praten over de dag.

‘Stefan, mijn complimenten! Het ziet er toch echt naar uit dat jij nu al, hier in het Zwarte Land, jouw vrouw gevonden hebt: de moeder van de Allerhoogste nog wel. Alleen jammer dat ze er niet meer is, ze is al naar de hemel opgevaren.’

‘Ik kan er niets mee.’

‘Ze heeft jou geroepen om op reis te gaan en daarmee is je doel bereikt.’

‘Daarvoor had ik geen visioen nodig. Bovendien, hoe kan ik naar een vrouw reizen die er niet meer is?’

‘Jouw visioen kan toch overdrachtelijk bedoeld zijn? Een spirituele reis, dat is ook een reis.’

‘Dan had ik gewoon in het Grijs Land kunnen blijven; wat boeken lezen en over het web surfen, dat is wel heel goedkoop.’ Met een ruk staat Stefan op van zijn bed en ijsbeert door de kamer. Dan vraagt hij zijn vriend op de man af: ‘Wil je soms dat ik me omkeer en weer terugga naar het Grijs Land?’

‘Ik wil alleen maar dat je geen te hoog gespannen verwachtingen koestert, dat is alles.’

‘De moeder van de Allerhoogste, als dat niet hoog is.’

‘Ik probeer je te helpen, begrijp dat dan toch.’

‘Je wilt toch niet beweren dat jij ook in die prietpraat gelooft? De Allerhoogste is de Allerhoogste, die heeft helemaal geen moeder nodig.’

‘Wat je zegt ... en dan dat verhaal dat ze ten hemel gevaren zou zijn. Ik heb al moeite te geloven dat de Vredestichter weer levend geworden is, laat staan zijn moeder.’

‘Het is allemaal één grote mythe. Ze hebben een symbool nodig gehad en daarom hebben ze die vrouw de hemel in geprezen.’

‘Dat weet ik niet; een mythe ontstaat natuurlijk nooit zomaar, het kan toch nog wel een bijzondere vrouw geweest zijn. In ieder geval is ze de moeder van de Vredestichter.’

Stefan gaat weer op zijn bed zitten. ‘Volgens mij is ze een gewone, eenvoudige vrouw geweest, maar omdat ze de Vredestichter gebaard heeft – die als de Allerhoogste wordt gezien – wordt zij tot moeder van de Allerhoogste gebombardeerd. Daarna heeft men een vruchtbaarheidssymbool van haar gemaakt.’

‘Niet enkel dat,’ werpt Joost tegen. ‘Klaartje zei dat ze door de Zwarten ook als hun moeder wordt beschouwd en aanbeden. Voor hen is ze de vrouw uit het visioen van de Profetische Volgeling. Die mensen putten er kennelijk kracht en moed uit.’

‘Ja, ik zie het al voor me: de moeder van de Allerhoogste als mascotte voor de vernietigende legers die de macht van de Zwarte Vader moesten uitbreiden.’

‘Je bent wel heel sarcastisch ... zo erg zal het toch niet geweest zijn.’

‘Na die horrorverhalen van vanavond zie ik ze tot alles in staat. Nee, die vrouw met dat kind – hoe verleidelijk ook – is een misleidend teken. Het verhaal rammelt gewoon aan alle kanten, daar kan ik niet op bouwen.’

‘Wat verwacht je dan te vinden?’

‘Dat kan ik nu nog niet zeggen, dat zal pas duidelijk worden in Agapè, denk ik.’

Joost slaakt een diepe zucht. ‘Ik hoop het echt voor je. Maar laten we nu eens gaan slapen, want morgen is het weer vroeg dag.’

‘Al goed.’ Stefan stapt zijn bed in. ‘Welterusten.’

‘Welterusten.’

De zon schijnt al volop aan de staalblauwe hemel en het ziet ernaar uit dat het een stralende dag gaat worden. Bepakt en bezakt staan de reizigers klaar om afscheid te nemen. Als Klaartje hen zo ziet staan, omhelst ze hen hartelijk.

‘Het ga jullie goed, Stefan en Joost. Ik hoop dat jullie verder een goede reis zullen hebben.’

‘Dank je wel, Klaartje, voor al je goede zorgen. We hebben weer bij kunnen tanken en kunnen er nu weer tegen.’

‘Rinie, bedankt voor al je verhalen. Het heeft me echt geboeid en het was heel leerzaam.’

Nog een laatste keer kijkt Stefan in de richting van de westelijk gelegen heuvels, maar de vulkaan van gisteren is geheel in nevelen gehuld. Het zijn de eerste stapelwolken van de dag, die zich als altijd rond de toppen van de bergen verzamelen.

‘Jullie hadden geluk gisteravond,’ merkt Rinie op. ‘Een groot deel van het jaar zit de top in de wolken. Het is maar goed dat jullie zo vroeg vertrekken; tot de middag blijft het waarschijnlijk nog droog.’

Na hun gastheer en gastvrouw een stevige handdruk gegeven te hebben, gaan de pelgrims op pad. ‘Geen gemakkelijke man, die Rinie,’ begint Stefan zodra ze uit zicht verdwenen zijn. ‘Ik ben blij dat ik niet in de schoenen van Klaartje sta.’

‘Onderschat haar niet; die weet heus wel van zich af te bijten.’

‘Kan wel wezen, maar die ideeën van haar man zijn niet om aan te horen.’

‘Heb je het over de discriminatie van vrouwen of over die vuurtoestanden?’

‘Over allebei, en vergeet ook de onfeilbaarheid van de Zwarte Vader niet en het oorlog voeren in naam van de Vredestichter. Als mij één ding duidelijk geworden is, dan is het dat er iets grondig mis is in dit rijk. Die zwarte vlag is kennelijk niet voor niets zwart; waarschijnlijk is het onbedoeld een verwijzing naar een duister verleden.’

‘Rinie zal niet blij zijn met jouw uitleg.’

‘Klaartje waarschijnlijk wel. We hebben twee visies te horen gekregen en die staan lijnrecht tegenover elkaar. Niet alleen over gerechtvaardigd geweld, maar ook over de onfeilbaarheid van de Zwarte Vader en het vrouwenrecht. Een wonder dat hun huwelijk stand heeft gehouden.’

‘Zo vreemd is dat nou ook weer niet. De verering van de Allerhoogste Moeder houdt hen bij elkaar,’ zegt Joost zakelijk.

‘Ja, daar heb je wel een punt; de Allerhoogste Moeder wordt zelfs boven de Vredestichter gesteld. Los daarvan kan ik veel meer sympathie opbrengen voor de opvattingen van Klaartje dan voor die van haar echtgenoot.’

‘Ik ook, maar de ideeën van Rinie hebben klaarblijkelijk de overhand.’

‘Helaas wel, wat is het Zwarte Land toch vreselijk ouderwets. Geen wonder dat er een Grote Hervormer is gekomen, op deze manier lok je dat toch uit.’

‘Dat is een radicaal standpunt!’

‘Je moest eens weten hoe ik geschrokken ben van de woorden van Rinie. Het goede is nu wel dat we veel meer inzicht hebben gekregen in de politieke verhoudingen binnen het land van de vier kleuren. Hoewel ... vier kleuren zijn het niet echt; zwart en wit zijn eerder contrasten, zoals Rinie zelf al aangaf. Naar wat ik begrepen heb, danken het Zwarte en Witte Land hun oorsprong direct aan de stichting van hun hoofdsteden door enkele van de eerste volgelingen van de Vredestichter. Het Rode en Groene Land daarentegen zijn rebellenstaten. Hun inwoners zijn beiden in opstand gekomen, tegen respectievelijk het Witte en het Zwarte Land. Ik vraag me af hoe hun onderlinge verhouding is.’

‘Hm, hun overeenkomst als rebellenstaten is geen garantie dat ze dikke vrienden van elkaar zijn. Het fijne weet ik er niet van maar het zou me niets verbazen als ze lijnrecht tegenover elkaar staan.’

‘Dat zou best weleens kunnen, aangezien hun opvattingen over de Vredestichter nogal uiteenlopen. In die zin is het nog eens niet zo onlogisch dat hun kleuren complementair zijn ...’

‘Dan is het maar goed dat er een hoge bergketen tussen noord en zuid bestaat,’ merkt Joost wijselijk op, ‘anders zou het Land van Eeden waarschijnlijk nog steeds geen land van vrede zijn.’

7. Het land van de Grote Hervormer

Ruim vijf weken zijn verstreken sinds Stefan en Joost in de Zwarte Havenstad aangekomen zijn, en met rasse schreden naderen ze de grens met het Groene Land. Inmiddels is het een stuk drukker geworden; een stroom pelgrims vanuit de Zwarte Stad heeft zich een tiental kilometers terug bij hun groep gevoegd. Ook zijn er beduidend meer fietspelgrims dan in het begin; zij laten de zwoegende, zwetende voetgangers met gemak achter zich. Het deert Stefan niet; te voet beleef je de tocht veel intenser en wat belangrijker is: je volbrengt de afstand op dezelfde wijze als de eerste volgelingen van de Vredestichter dat gedaan hebben.

De meimaand is aangebroken en het weer is aardig opgeknapt. De deprimerende, vochtige en vlaggerige westenwinden hebben sinds een paar dagen plaats gemaakt voor een doorstaande, droge oostenwind. De zon, fel schijnend in de strakblauwe lucht, verwarmt de natte bodem en doet snel de laatst overgebleven waterpoelen langs de weg opdrogen. Uitbundig buitelen de zwartwitte kievieten door de schone lucht. Schuchter spreidt het vlijtige fluitenkruid zijn eerste witte schermen uit, terwijl de ontelbare paardenbloemen de graslanden al geel kleuren. Ook de meidoorn heeft zich weer in haar tedere, lichtgroene gewaad getooid; binnenkort zullen de droge oostenwinden vervuld worden met haar overdadige, honingzoete aroma. Helaas is er nog nergens een spoor te bekennen van Stefans geliefde ranke sleutelbloem, hoezeer hij ook zoekt en kijkt.

De twee pelgrims beklimmen de laatste, lage heuvel en eindelijk is daar dan de Zwarte Rivier: de machtige, brede waterstroom die de oostgrens vormt van het Zwarte Land. Het smeltwater, aangevuld met het vele regenwater dat door de vulkanische bergen uit de nimmer aflatende, vochtige westenwinden wordt geperst, heeft het waterpeil van de rivier aanzienlijk doen rijzen. Zo'n vijfhonderd meter snelstromend water scheidt de pelgrims van het aanlokkelijke Groene Land.

Zonder te spreken laten de twee vermoeide reizigers hun blikken over het panorama gaan. In de verte, aan de linkerkant, verheft zich het stalen silhouet van een spoorbrug, iets verder stroomafwaarts is nog net de brede brug voor het wegverkeer zichtbaar. Speciaal voor voetgangers en fietsers is er een voetveer beschikbaar, en verscheidene personen hebben zich reeds bij de aanlegsteiger verzameld. Aan de overkant lonkt het frisse lentegroen van een uitgestrekt bosgebied.

'Het lijkt me daarginder heel wat mooier dan het naargeestige vulkaangebied dat we nu achter ons laten.'

'Het zwarte landschap is mij eveneens fiks tegengevallen,' beaamt Joost.

Zodra het voetveer de oever bereikt heeft, nemen ze plaats op een van de weinige nog vrije zitplaatsen. Tijdens de overtocht kijkt Stefan geboeid naar de dreigende draaikolken en de traag opwellende compensatiestromen. Beiden verraden de krachtige, diepe stroming van de Zwarte Rivier. Opvallend is dat het water niet echt zwart is, eerder opmerkelijk grauw en troebel.

Het Groene Land komt snel naderbij. Na nog geen tien minuten varen meert de boot aan en betreden de passagiers de oever van het Groene Land. Een steile, beboste heuvelrug strekt zich zo ver het oog reikt over de gehele lengte van de rivier uit. Tegenover de aanlegplaats staat een klein kubusgebouw, opgetrokken uit groen zandsteen. Op het dak wapperen twee vlaggen: links die van het Groene Land zelf, groen met een grote gouden zes erin, en rechts die van het Land van Eeden met zijn vier kleuren.

'Alweer een zes, alleen deze keer geen witte, maar een gouden. Waarom niet eveneens een witte?' vraagt Joost zich af.

'Geen flauw idee, dat kunnen we dadelijk meteen vragen. Als het goed is, is dit gebouw zowel een stempelpost als een VVV-kantoor.'

'Prima; kunnen we gelijk een betere kaart kopen en informatie opvragen.'

Gezamenlijk wandelen ze naar het gebouwtje, waar boven de ingang een groot bord hangt.

Welkom in het Groene Land Het is verboden om te Allerhoogste te beledigen

'Je kunt al direct merken dat het hier strenger is dan in het Zwarte Land,' merkt Joost op.